Cyan Magenta Yellow Black

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

СЕРЕДА
4 серпня
2004 року

№ 143 (3393)

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Відбулася презентація першої сувенірної монети серії «Міста-курорти України», яка присвячена Новому Світу.

На фото: монету представляє голова Громадської ради України Валентин Халецький.

«Криворіжсталь» — гордість і слава економіки країни

Трудовому колективу Криворізького гірничо-металургійного комбінату «Криворіжсталь»

Сердечно вітаю багатотисячний трудовий колектив «Криворіжсталі» з 70-річчям підприємства.

Завод, перша домна якого «Комсомолка» видала чавун у серпні 1934 року, сьогодні належить до індустріальних гігантів, що становлять основу економіки України, її славу і гордість.

Нині «Криворіжсталь» — найбільший вітчизняний виробник металопродукції, комбінат із повним металургійним циклом, один із найпотужніших гірничо-металургійних комплексів у Європі. Завдяки новим сучасним технологіям, високому професіоналізму персоналу комбінат нарощує виробництво, випускає продукцію, що відповідає світовим стандартам і задовольняє запити найвимогливішого споживача. Ваш металопрокат знають майже у 100 країнах. Висока якість продукції, вірність слову утвердили «Криворіжсталь» на світовому ринку як надійного ділового партнера.

Немає сумніву, що підприємство і далі стрімко йтиме вгору, показуватиме зразки динамічного розвитку і в дусі кращих традицій соціального партнерства органічно поєднуватиме зростання продуктивності праці з турботою про поліпшення умов праці і підвищення рівня життя трудівників, примножуватиме внесок у поступ і процвітання України.

Бажаю вам, шановні металурги, міцного здоров'я, щастя, добра і благополуччя, нових виробничих успіхів.

Володимир ЛИТВИН,
Голова Верховної Ради України.

ВИБОРИ-2004

Кандидатів у президенти вже 24

Посвідчення кандидата у президенти отримали лідер партії «Єдність», київський голова Олександр Омельченко та лідер Партії зелених України Віталій Кононов. Про це «ГУ» повідомили у прес-службі Центральної виборчої комісії після їх реєстрації. Нагадаємо, що обох було висунуто кандидатами на найвищу державну посаду на з'їздах партій, які вони очолюють.

Через відсутність документів про внесення півмільйонної застави, а також неналежне оформлення потрібних документів Центрвиборчком відмовив у реєстрації кандидатами на пост глави держави Миколі Грабарю, Євгенії Тереховій, Володимиру Панфіленку та Івану Гордєєву.

ЦВК зареєструвала довірених осіб кандидата у президенти Віктора Ющенка, а також уповноважених представників кандидатів у ЦВК з правом дорадчого голосу: від Сергія Комісаренка — Леоніда Гальчинського, від Олександра Омельченка — народного депутата Станіслава Сташевського.

Вл. інф.

ЗНАК БІДИ

Міст провалився разом з мікроавтобусом

У понеділок на автошляху Івано-Франківськ—Надвірна сталася трагедія — бурхлива вода підмила опору мосту через річку Бистриця Надвірнянська поблизу Чернієва. Мікроавтобус з двома пасажирами полетів униз разом із секціями мосту. В повітрі його розвернуло на 180 градусів. Від удару вилетіло лобове скло, і через вікно викинуло двох пасажирів. Одному вдалося вилізти на дах «бусика», і його підібрали рятувальники. А другий 40-річний пасажир загинув. Водій зумів вибратися з води самотужки, **повідомляє наш власний кореспондент Дарина НАЗАРЧУК.**

Фото прес-служби МНС України/Укрінформ.

СОЛДАТИ ШОСТОЇ ЗАПОВІДІ

...Ця заповідь, як відомо, гласить: «Не убий!»

У липні 1992 року український парламент затвердив Постанову про участь наших батальйонів у Миротворчих силах ООН у зонах конфліктів на території колишньої Югославії. Минуло дванадцять років, відтоді 23 500 наших військовиків побували в лавах миротворців у кільканадцяти гарячих точках чотирьох континентів. 31 чоловік не повернувся звідти, майже 70 були поранені. Десятки солдатів і офіцерів отримали ордени й медалі різних держав та України. Наших «новобранців» одразу високо оцінили ветерани світового миротворчого руху. Та й ми самі мусимо визнати: ці солдати — можливо, найкраще з того, що Україна змогла показати світові останнім часом.

(Закінчення на 6-й стор.).

На фото: Сьєрра-Леоне, Лунгі, 8 березня 2001; Косово, Бреза, 4 серпня 2001.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Я ВАМ ПИШУ...

По вугіллю ходимо, а купити не можемо

У нашому селі колгосп-мільйонер розвалено, три молочні ферми розграбовані, від поливальних споруджень залишилися одні протитанкові рови. Ми не живемо, а існуємо.

Маю більш як сорок років виробничого стажу. Раніш на свою зарплату міг купити все найнеобхідніше, наприклад: одразу шість тонн вугілля. А тепер зі своєї пенсії — 165 гривень — не можу купити і тонну, хоча в газетах пишуть, що склади завалені вугіллям.

М. КЛИМОВ.

Гришине
Красноармійського району
Донецької області.

БЛІЦОПИТУВАННЯ — КИЇВ

Як ви ставитеся до стихійних продовольчих ринків?

Ярослав Сільвейстер, товарознавець ЗАТ «Центральний»:

— Там немає жодної культури обслуговування, панує антисанітарія, невідомо звідкіля та продукція і якої вона якості.

Жінка, яка продавала городину на стихійному ринку:

— Не вірте, що купувати тут продукти небезпечно. Насправді вони якісніші й дешевші, ніж магазинні.

Олена Дудка, працівниця торгівлі:

— Стихійні ринки — це суцільна інфекція. Боже борони!

Лікарка-пенсіонерка, котра купувала продукти на стихійному ринку:

— Це дуже зручно. І я не вірю в контроль на організованих ринках.

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

У НОМЕР

«На наших батьків тиснуть органи влади»

Як повідомляв «ГУ» у вчорашньому номері, колона сумських студентів пішою ходою прямує до столиці, виступаючи проти об'єднання трьох місцевих вузів у Сумський національний університет. Ось що повідомив по телефону учасник акції, п'ятикурсник фізико-технічного факультету Сумського державного університету (вуз потрапляє під згадане реформування) Юрій Бутирін:

— Колона вже нараховує тридцять осіб, серед нас троє викладачів, решта — студенти та аспіранти. Зараз (станом на одинадцяту годину вчорашнього ранку. — **Авт.**) перебуваємо за 274 кілометри від столиці, в Недригайлівському районі Сумщини. Йдемо під державними прапорами, через кожні п'ять кілометрів відпочиваємо. В селах, які проходимо, роздаємо листівки. Нас вітають, співчувають нам, діляться харчами, водії сигналять — ось щойно один зупинився й дає гроші. Їжу готуємо на вогнищі, на ніч ставимо в полі намети. Зупиняли працівники дорожньо-патрульної служби, цікавилися нашими іменами та прізвищами і чи з власної волі йдемо. На наших батьків тиснуть органи влади. Скажімо, мого батька, директора Сумського авторемонтного заводу, зараз звільняють з роботи, **повідомляє наш спеціальний кореспондент Сергій ХОМІНСЬКИЙ.**

Пацієнти з автобана

Увечері 2 серпня до Центральної районної лікарні Любашівки доставили тринадцятеро солдатів строкової служби залізничних підрозділів з Конотопа й Чернігова. У селі Троїцьке Любашівського району вони розгорнули свій табір, щоби брати участь у будівництві автобана Київ—Одеса.

— Стан потерпілих — задовільний, — каже головний лікар району Григорій Бурлака. — Причина отруєння достеменно буде відома, коли зроблять висновки фахівці СЕС. Можливо, джерелом інфекції стала питна вода з криниць, адже кілька днів тому пройшла злива і туди могли потрапити стоки. Ймовірно також, що до цього призвело вживання неякісних продуктів харчування, забруднених овочів чи фруктів, **передає наш власний кореспондент Георгій ВОРОТНЮК.**

Серце полковника не витримало болю

Сільський голова Серебрії Могилів-Подільського району на Вінниччині, колишній командир місцевої військової частини, полковник у запасі Віктор Бедель боляче сприйняв повідомлення про те, що на кладовищі протягом однієї ночі невідомі зруйнували понад 20 надмогильних пам'ятників. Оглянувши сліди вандалізму, звернувся по допомогу до міліції.

Тим часом село закипіло від люті. Дехто намагався перекласти провину за те, що сталося, на сільського голову зокрема і владу загалом. Стихійний мітинг вирував, як вода у розбурханому Дністрі, на березі якого лежить це прикордонне село. А коли пристрасті вдалося вгамувати, сільський голова пішов до сільради. Та поріг кабінету він уже не переступив: по дорозі йому стало зле, і серце зупинилося назавжди, **повідомляє наш власний кореспондент Віктор СКРИПНИК.**

Уряд скасував ліцензування експорту нафтопродуктів і обмеження цін на їх продаж

Кіно з дільниць

Президент України Леонід Кучма підписав розпорядження «Про застосування автоматизованих інформаційних систем у процесі підготовки і проведення у 2004 році виборів Президента України». **Про це йдеться на офіційному сайті глави держави.** Мета документа — забезпечення відкритості та прозорості підготовки і проведення виборів, оперативного встановлення і своєчасного оприлюднення на території України та за її межами результатів народного волевиявлення.

Завдяки автоматизованій системі «Вибори» проводитиметься відеоконференції з окремими територіальними та дільничними виборчими комісіями у день виборів.

Державні адміністрації мають забезпечити тервиборчкоми необхідною технікою та фахівцями для обслуговування комп'ютерних робочих станцій. Зв'язківці також підтримуватимуть надійний зв'язок для передачі інформації від тервиборчкомів до ЦВК.

Вл. інф.

ФОТОФАКТ

У Севастополі до 12-ї річниці Військово-Морських сил України військовослужбовці флоту одержали 20 квартир.

На знімку: ключі від нової квартири майору Андрію Лисенку вручає заступник голови Київської міськдержадміністрації Володимир Ільгов.

Фото Володимира ВЕВДЮКА (Укрінформ).

«Нападник» і Козаченко не впізнали один одного...

Одеська облпрокуратура передала кримінальні справи, порушені після інциденту в ніч з 23 на 24 липня за участю народного депутата України Олексія Козаченка, до провадження Генеральній прокуратурі України. Нагадаємо, що це за справи: перша — за фактом смерті Олексія Жеребка, який брав участь в інциденті; друга — за фактом незаконного носіння зброї (пістолета ТТ), виявленого на місці нічної події.

Прес-служба народного депутата О. Козаченка поширила «Інформаційне повідомлення», в якому, зокрема, сказано, що «керівництво прокуратури і УМВС в Одеській області, а також прес-служба Генеральної прокуратури зробили низку заяв, які у корені перечать реальному станові справ і здоровому глузду». Що, передусім, мається на увазі? «Незважаючи на те, — сказано в повідомленні, — що Олексій Козаченко з самого початку заявив про те, що напад на нього носить замовний, політичний характер і напряму зв'язаний з його депутатською діяльністю, правоохоронні органи категорично заперечують політичну версію нападу. Мало того, Генпрокуратура висловлює своє невдоволення депутатами групи «Центр», які підтримують Козаченка в його намаганні звернути увагу слідства на ряд фактів, що прямо свідчать про політичний характер нападу». Слідство, зокрема, навмисне не бере до уваги, сказано в документі, факт нападу на помічника Козаченка, депутата міської ради Дмитра Танцюру, скоєного за два тижні перед цим (двоє невідомих по-звірячому побили його бейсбольними битами, стан потерпілого й досі важкий). Загальновідомі, йдеться далі, активна позиція Олексія Козаченка з ключових проблем міського життя Одеси, його критичні виступи з питань продажу (уточнимо: здачі в довготермінову оренду. — **Авт.**) «Одесводоканалу», підвищення тарифів на воду, продажу землі в курортній зоні, реформування системи ЖКГ тощо. При цьому за минулі дні, мовляв, ніхто з представників слідчих органів не поцікавився у Козаченка його версією можливих причин нападу. А представники різних правоохоронних органів роблять заяви, котрі взаємно виключають одна одну.

Є в документі, про який ідеться, й сенсаційне, можна сказати, повідомлення. На очній ставці народному депутатові показали людину, котра, за версією слідства, була другим нападником. За словами працівників міліції, цього молодика затримано в ході проведеної операції, а за заявою прокурора області — він сам прийшов і здався властям. «І хоча ні депутат Козаченко, ані свідки нападу не впізнали в ньому нападника, і навіть сам «нападник» не впізнав ані Козаченка, ані свідків, слідство продовжує наполягати на його кандидатурі. Вигляд представленої людини також не збігається з фотороботом, складеним у перший же день на основі показань Козаченка».

«Усі ці факти, — стверджується в «Інформаційному повідомленні», — а також недавня заява Генеральної прокуратури, в якій народного депутата фактично звинувачують у вбивстві, дають підстави припускати суто замовний характер не тільки злочину, скоєного стосовно народного депутата, а й слідства за даною справою».

Цікава деталь: 29 липня, тобто на шостий день проведення слідства, Олексій Козаченко поставив перед прокуратурою вимогу порушити кримінальну справу за фактом нападу на державного діяча, оскільки, з'ясувалося, досі це не було зроблено. Хоча, зазначимо, у багатьох ЗМІ, з посиланнями на свідчення компетентних працівників правоохоронних органів, повідомлялося, що таку кримінальну справу порушено.

Георгій ВОРОТНЮК.

Одеса.

Анатолій КІНАХ — ювіляр

4 серпня лідер промислово-підприємницької спільноти країни Анатолій Кінах святкує своє 50-річчя. Усе його життя присвячене нелегкій справі державотворення, реформування вітчизняної економіки та розбудови сучасного демократичного суспільства.

Інженером-суднобудівником А. Кінах розпочинав на миколаївському «Океані». На зорі незалежності України, коли молода держава потребувала лідерів нової доби, багатотисячний колектив висунув його кандидатом у народні депутати. До парламенту Анатолій Кінах обирався ще двічі, працював на всіх гілках управлінської вертикалі — керівником Миколаївської області, віце-, Першим віце-прем'єром і, зрештою, Прем'єр-міністром України.

На кожному етапі свого життєвого шляху А. Кінах виступає як реформатор, провідник сучасного стилю управління. Його підхід у вирішенні проблем розбудови країни такий: зміцнення добробуту громадян повинно випереджати зростання промислового виробництва, а реформи мають сенс лише за умови мінімізації соціальних втрат.

Його діяльність на посту керівника області дала поштовх економічній активності регіону. За ініціативи та участі народного депутата Анатолія Кінаха розроблено та прийнято визначальні для подальшого розвитку країни закони. При прем'єрові Кінаху вперше за історію незалежної України доходи громадян випередили зростання ВВП, скоротилися темпи інфляції, втричі збільшилися іноземні інвестиції.

Сьогодні Анатолій Кінах — керманич Українського союзу промисловців і підприємців, Федерації роботодавців України, Партії промисловців і підприємців. Під його керівництвом організації посилили свій вплив на економічні трансформаційні процеси, сформували систему надійного захисту прав та інтересів вітчизняних підприємств на внутрішньому та зовнішньому ринках.

Лідер промислово-підприємницького руху країни є активним провідником ідеї консолідації всіх здорових громадських, політичних сил заради ефективного соціально-економічного розвитку та демократичних перетворень у державі. Понад це, за всі роки своєї діяльності він не зрадив своєму найголовнішому принципу: політичні та економічні зміни мають сенс лише тоді, коли спираються на вічні людські цінності — патріотизм, моральність, професіоналізм. І саме ці засади — незмінні життєві супутники Анатолія Кінаха.

Відчуваючи багатий досвід Анатолія Кириловича, не раз пересвідчившись у його політичній зрілості та виваженості, вітчизняні ділові кола вважають його гідним найвищої державної посади — Президента країни.

Сам Анатолій Кирилович до дат та ювілеїв ставиться з притаманними йому спокоєм та філософічністю. Не зупинятися на досягнутому, рухатися тільки вперед, до нових перемог та звершень, працювати заради благополуччя держави та її громадян — ось його нинішні плани.

Шановний Анатолію Кириловичу!

Рада Всеукраїнської професійної спілки народних депутатів України у Верховній Раді України вітає Вас із днем народження, бажає Вам міцного здоров'я, щастя, успіхів, усіляких гараздів.

Рада Всеукраїнської спілки народних депутатів України у Верховній Раді України.

Президент співчуває

Президент України Леонід Кучма надіслав телеграму Президентові Республіки Парагвай Оскару Ніканору Дуарте Фрутосу, в якій висловив щирі співчуття у зв'язку з трагедією у торговельному центрі в Асунсьйоні. **Як повідомили УНІАН у прес-службі глави держави,** у телеграмі сказано: «З глибоким сумом в Україні сприйняли звістку про трагедію, що сталася 1 серпня цього року внаслідок потужної пожежі в торговельному центрі «Ікуа Боланьос» у місті Асунсьйон і призвела до великої кількості загиблих і поранених... У нашій країні поділяють біль та скорботу від тяжкої втрати, яка спіткала Республіку Парагвай».

Страшна пожежа забрала життя майже 300 чоловік, приблизно така само кількість дістала поранення.

Форум проходитиме в Києві

II Український форум юридичних фірм (УФЮФ) буде присвячений проблемним питанням діяльності юридичної фірми у сучасному судочинстві України. Так визначили ініціатори його проведення — народні депутати України, Міністерство юстиції України, Спілка юристів України, провідні юридичні фірми, визначні вчені-юристи, судді різних інстанцій судової системи, представники зарубіжних юридичних фірм. Провести форум заплановано 9 вересня цього року. В програмі — доповіді та дискусії з найактуальніших проблемних питань участі юридичної фірми в судочинстві у світлі нового законодавства, проблеми зіткнення інтересів юриста, юридичної фірми, судді, прокурора, громадянина в кримінальному, цивільному, господарському судочинстві, шляхи їх подолання тощо.

За повідомленням керівника оргкомітету форуму, народного депутата України Миколи Оніщука, II УФЮФ — це не тільки продовження позитивних традицій поєднання юридичних фірм, закладених першим форумом, а також і набуття учасниками практичного досвіду у розв'язанні складних правових проблем, отримання корисної юридичної інформації та особисте спілкування юристів.

ФОТОФАКТ

У запорізьких автомобілів з'явилася перспектива вийти на ринки Росії, країн Східної Європи і Сирії — силовий агрегат від мелітопольського «Авто-ЗАЗ-Мотор» МеМЗ-3071 для автомобіля «Славута» відповідає нормам токсичності «Євро-2». На експорт у Росію відправлено і першу дослідну партію цих двигунів для автомобіля «Ока».

На знімку: складальниця двигунів Катерина Шашенко.

Фото Бориса ДВОРНОГО (Укрінформ).

ВЛАСНІСТЬ

На роздоріжжі

зупинилася приватизація «Укртелекому»

Минулого тижня, 28 липня, Кабмін прийняв рішення до кінця вересня цього року продати 42,86 відсотка акцій національного оператора зв'язку ВАТ «Укртелеком». Новину миттю розтиражували ЗМІ. За словами голови Фонду держмайна Михайла Чечетова, стартова ціна пакета державних акцій могла б бути на рівні 500—600 мільйонів доларів США і конкурс могли оголосити вже хоч наступного дня — 29 липня. Але саме 29 липня ФДМУ ... відкликав свій анонс про оголошення конкурсу з продажу державного пакета акцій «Укртелекому». Хоча, буцімто, цього самого дня він нібито все-таки повідомив про оголошення конкурсу. Що за кульбіти? Що за коливання?

Деякі ЗМІ, посилаючись на анонімне джерело в Кабміні, натякнули, що у зволіканні продажу «Укртелекому» можуть бути зацікавлені представники російських телекомунікаційних компаній. Чому б, скажімо, не компанія АФК «Система», яка є власником більш як 50 відсотків акцій оператора «Мобільні Телесистеми» (МТС), що вже виявляв свою зацікавленість у придбанні ВАТ «Укртелеком». Але чи зможе «Система» конкурувати з великими західними інвесторами на відкритому конкурсі? За їх участі ставки різко підскочать.

А з другого боку, зволікання з продажем такого вітчизняного монополіста хіба не може спровокувати відмову потенційних західних інвесторів від купівлі ВАТ? Тяганина з продажем хіба не зіб'є ціну «Укртелекому»? Про ефективність дій російських менеджерів у зниженні ціни стратегічних об'єктів ми вже змогли переконатися на прикладі придбання 50 відсотків + 1 акція UMC. Державну частку цього оператора мобільного зв'язку росіяни купили практично вдвічі дешевше, ніж решту 49 відсотків, якими володіли західні компанії.

Як продавати свої телекомунікаційні системи, нам треба було б навчитися в Узбекистану. Нещодавно МТС придбала 74-відсотковий пакет акцій узбецької компанії стільникового зв'язку, яка обіймає 51 відсоток ринку цієї середньоазіатської держави, обслуговуючи 200 тисяч абонентів. Росіяни заплатили 121 мільйон доларів, отримавши трьохрічний опціон на придбання решти акцій за суму не менш як 37,7 мільйона доларів.

Не треба мати знання російського математика Лобачевського чи українського генія Глушкова, а лише володіти азами арифметики, щоб підрахувати: один абонент узбецького оператора стільникового зв'язку коштуватиме МТС приблизно 800 доларів. Виходячи з таких розцінок, МТС мала б заплатити Україні за контрольний пакет UMC не менш як 1,6 мільярда доларів, бо тоді в українського мобільного оператора було близько 2 мільйонів абонентів. Утім, це лише банальна арифметика, яку сучасні бізнесмени, урядовці, політики і менеджери проходили ще у молодших класах початкової школи. Проте не всі з них у тому віці були відмінниками. Таким дехто з них став, коли подорослішав. Але дехто грає роль двієчника...

Тож, враховуючи час відпусток, посилену увагу до президентських виборів, приватизацію «Укртелекому» може бути перенесено на осінь.

На закінчення — маленький штрих. На нещодавній зустрічі в Ялті президентів України та Росії голова АФК «Система» В. Євтушенков, який був у складі російської делегації, висловив задоволення інвестиційним кліматом в Україні, однак зазначив, що проблеми у російських компаній є...

Борис СОМАРІН.

Центральна виборча комісія повідомляє про відкриття накопичувального рахунку виборчого фонду кандидата на пост Президента України КОРЧИНСЬКОГО Дмитра Олександровича.

Реквізити накопичувального рахунку виборчого фонду кандидата на пост Президента України Корчинського Дмитра Олександровича:

Отримувач: виборчий фонд кандидата на пост Президента України Корчинського Дмитра Олександровича.

Код отримувача: 2339719271.

Банк отримувача: ВАТ «Агрокомбанк» у м. Києві.

Код банку отримувача: 322302.

Рахунок отримувача: № 264305241001.

«Динамо» втрачає очки

Футбол. Чемпіонат країни. Вища ліга. 4-й тур. 2 серпня.

«Іллічівець» (Маріуполь) — «Динамо» (Київ). 1:1. 14 000 глядачів. **Голи:** Закарлюка, 75, з пенальті — Белькевич, 55.

«Шахтар» — 12 очок, «Волинь» — 9, «Динамо», «Металург» Д, «Дніпро» — по 7, «Ворскла-Нафтогаз», «Металіст» — по 6, «Чорноморець», «Кривбас», «Металург» Зп — по 4, «Таврія» — 3, «Іллічівець», «Закарпаття», «Борисфен», «Оболонь», «Арсенал» — по 2.

У липні 2004 року «Голос України» опублікував такі закони:

20 липня, № 132

Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про метрологію та метрологічну діяльність».

21 липня, № 133

Закон України «Про внесення змін до Житлового кодексу Української РСР».

22 липня, № 134

Закон України «Про ратифікацію Угоди про позику (проект «Україна — розвиток через Інтернет») між Україною та Міжнародним банком реконструкції та розвитку».

Закон України «Про транскордонне співробітництво».

Закон України «Про правові засади цивільного захисту».

23 липня, № 135

Закон України «Про екологічний аудит».

Закон України «Про внесення змін до деяких законів України з метою забезпечення врахування екологічних вимог у процесі приватизації».

Закон України «Про внесення змін до статті 12 Закону України «Про загальні засади подальшої експлуатації і зняття з експлуатації Чорнобильської АЕС та перетворення зруйнованого четвертого енергоблоку цієї АЕС на екологічно безпечну систему».

Закон України «Про ратифікацію Угоди про позику (Проект «Видача державних актів на право власності на землю у сільській місцевості та розвиток системи кадастру») між Україною та Міжнародним банком реконструкції та розвитку».

Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про чисельність Збройних Сил України на 2000—2005 роки».

27 липня, № 137

Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України».

Закон України «Про ратифікацію Конвенції Міжнародної організації праці №150 про адміністрацію праці: роль, функції та організація».

Закон України «Про внесення змін до деяких законів України (щодо страхування персоналу ядерних установок)».

Закон України «Про впорядкування питань, пов'язаних із забезпеченням ядерної безпеки».

28 липня, № 138

Закон України «Про внесення зміни до статті 13 Закону України «Про поштовий зв'язок».

Закон України «Про внесення зміни до статті 2 Закону України «Про операції з давальницькою сировиною у зовнішньоекономічних відносинах».

Закон України «Про ратифікацію Угоди між Урядом України та Урядом Японії про технічне співробітництво та грантову допомогу».

29 липня, № 139

Закон України «Про ратифікацію Додаткового протоколу до Антидопінгової конвенції».

Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про статус гірських населених пунктів в Україні».

Закон України «Про молоко і молочні продукти».

Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про оренду державного та комунального майна».

Закон України «Про міський електричний транспорт».

Закон України «Про внесення змін до статті 5 Закону України «Про податок на додану вартість».

Закон України «Про внесення зміни до статті 3 Закону України «Про податок на додану вартість» (щодо переліку об'єктів соціальної інфраструктури)».

Закон України «Про внесення змін до деяких законів України».

30 липня, № 140

Закон України «Про Загальнодержавну програму реформування і розвитку житлово-комунального господарства на 2004—2010 роки».

Закон України «Про житлово-комунальні послуги».

Закон України «Про ратифікацію Угоди про відновлення Угоди між Україною та Європейським Співтовариством про наукове і технологічне співробітництво».

Закон України «Про ратифікацію Угоди між Урядом України та Урядом Російської Федерації про використання полігону злітно-посадкових систем «Нитка».

Закон України «Про міжбюджетні відносини між районним бюджетом та бюджетами територіальних громад сіл, селищ, міст та їх об'єднань».

Закон України «Про транспортно-експедиторську діяльність».

Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про оподаткування прибутку підприємств».

Закінчення. **Початок у № 142 від 3 серпня.**

Тіло рятувальника, який загинув під час проведення пошукових робіт на шахті «Краснолиманська» в Донецькій області, піднято на поверхню

Голос України — 4 серпня 2004 року. № 143 (3393)

ДЕНЬ

Наш бравий десант

Напередодні Дня аеромобільних військ України, який щороку святкують 2 серпня, на території київського авіаційно-спортивного комплексу «Чайка» відбулося спортивно-музичне свято, організоване Міжнародною громадською організацією випускників Рязанського повітряно-десантного училища, військовослужбовців і ветеранів повітряно-десантних, аеромобільних і військ спеціального призначення та організаційним комітетом Всеукраїнського героїко-патріотичного фестивалю «Ветерани — Молодь — Майбутнє».

Кияни та гості столиці побачили показові виступи воїнів-десантників 95-ї окремої аеромобільної бригади Сухопутних військ ЗС України та команди зі страйкболу, виступи спортивних колективів Києва. У музичній частині програми брали участь військовий оркестр 95-ї окремої аеромобільної бригади, дитячі творчі колективи, виконавці бардівської пісні, гурт воїнів-«афганців» «Контингент» та зірки української естради.

Повідомляє агентство Прес-КІТ.
Фото Олександра ВОСКРЕСЕНСЬКОГО.

Навіщо так грубо псувати свято?

РЕПЛІКА

Харків, як і вся країна, відзначав День аеромобільних військ. Еліта збройних сил, блакитні берети, повітряна піхота, гарячі хлопці, здатні в лічені години з'явитися в найгарячішій точці і виконати будь-яке завдання, часом ціною власного життя. Здається, саме так уявляє чи ще не дуже давно уявляло суспільство мужніх людей цієї військової професії.

Вранці їхав у метро поруч з ними. Бездоганно відпрасовані мундири, білі комірці, хвацько посаджені на головах ті самі берети (мрія будь-якого хлопчиська), на грудях — бойові ордени й медалі. Куди вони їхали? Напевно, як завжди, до місця традиційного збору, в парк ім. Горького, де збираються щороку.

Це традиція. Причому придумана не генералами, а рядовими, хто і створював славу повітряної гвардії. Змінити її одним махом, заборонити — дурне діло. Спрямувати в цивілізоване русло — діло зовсім інше, але не бар'єрами, не чиновницькими наказами. Десантники ще й не такі фортеці брали. Але, мабуть, тиловики про це не мають ані найменшого поняття.

Однак доки хлопці збиралися, доки міцно тиснули один одному руки, доки згадували і славні, і важкі деньочки, інші хлопці в тиші кабінетів організували їм невеличкий подарунок — заборонили продавати у зв'язку з їхнім святом будь-які спиртні напої і навіть пиво.

Я не великий шанувальник Бахуса, особливо в таку спеку. Але якось погано собі уявляю зустріч бойових товаришів без традиційних ста грамів. І ніякі заборони тут не поможуть. Тільки розізлять, розсердять, підохотять.

Елементарна логіка, ази психології. Це ж яким невігласом, яким дрімучим менеджером у громадському управлінні треба бути, щоб зробити все щонайгірше!

Микола КОСИЙ.

Харків.

ФЕСТИВАЛІ

На березі поліської перлини

Уже вчетверте на берегах поліської перлини — Білого озера, що у Володимирецькому районі Рівненщини, проходив однойменний Міжнародний молодіжний соціально-екологічний фестиваль. У ньому взяли участь близько двохсот виконавців із різних областей України та Польщі. Серед них: рівненська фольклорна група «Дуліби», гурти «Острови» з Кузнецовська, «Stand up» із Києва, «The Calog» з Польщі та інші.

Фестиваль «Біле озеро» — один із небагатьох всеукраїнських заходів, у програмі якого органічно переплітаються мистецькі та соціально-орієнтовані програми й акції «Антинаркотик», «АнтиСНІД», «Екологія», «Чиста оселя». Кожний фестивальний ранок починався з того, що учасники фестивалю та глядачі прибирали концертну галявину. Для відпочиваючих працював екомагазин, де мішок із сміттям можна було обміняти на фестивальну валюту «еко». Діти залюбки долучалися до цієї акції, привчаючись до охайності та порядку, а на чесно зароблені «еко» купували іграшки, соки, цукерки.

Багато глядачів зібрала виставка робіт студентів Київського національного університету технології і дизайну та Київського державного інституту декоративно-прикладного мистецтва і дизайну імені Михайла Бойчука.

Загалом глядачами фестивалю стали близько семи тисяч молодих людей з Кузнецовська, Володимирецького та інших районів Рівненщини, а також діти-інваліди, для яких Кузнецовський міський відділ сім'ї та молоді спільно з громадською організацією «Пласт» організували транспорт, проживання та харчування.

Олександра ЮРКОВА.

Рівненська область.

ФОТОФАКТ

Теплоелектроцентраль, що працює на природному газі, яку введено в експлуатацію у ВАТ «Гостомельський склозавод», значно підвищить енергоефективність і знизить виробничі затрати підприємства.

На знімку: заступник директора нової лінії ТЕЦ Ігор Корнєєв біля апаратури.

Фото Володимира ТАРАСОВА (Укрінформ).

АФЕРА

Авантюру з «Шевроле» зупинили на кордоні

На престижному автомобілі цього року випуску, що прямував з Білорусі в Україну через автоперехід «Вільча», були українські номери, водій надав митникам свідоцтво про реєстрацію транспортного засобу в органах ДАІ України. Але митники зв'язалися зі своїми білоруськими колегами і встановили, що в сусідній державі його знято з обліку і заявлено при виїзді як такий, що ввозиться на постійно в нашу країну для проведення митного оформлення. Тобто кордон Білорусі «Шевроле-Савана» перетинала з транзитними номерами, а на нашій митниці з'явилася вже з українськими. Сенс такої метаморфози в тому, що за митне оформлення треба було б сплатити близько 170 тисяч гривень. Авто вартістю більш як 420 тисяч гривень вилучено, проти його власника — громадянина України порушено кримінальну справу, а відповідні служби встановлюють, звідки в нього українські документи на машину та номери. В зоні відповідальності житомирської митниці контрабанда автомашин — на першому місці серед спроб порушити митне законодавство.

Олексій КАВУН.

Житомир.

Чолом тобі, школо!

ОСВІТА

Однокласники кількох випусків зустрілися минулої суботи у Велетенській середній школі Білозерського району, яка недавно відзначила своє п'ятдесятиріччя.

І знову були дзвоник, рідна класна керівничка, перекличка учнів, радість і сльози.

— Велетенській школі є чим пишатися: її випускники і нині працюють у різних куточках колишнього Союзу: інженери й водії, лікарі й механізатори, агрономи й військові. А нинішній педколектив на 85 відсотків складають випускники школи, — зазначає Наталя Бондар, директор школи, випускниця 1970 року.

Раді були зустрічі зі своїми вихованцями колишні класні керівники Василь Федорович та Лілія Павлівна Білоброви, котрі давно перебувають на заслуженому відпочинку.

Випускники 1971-го вирішили до 35-річчя випуску встановити на школі пам'ятну дошку з переліком прізвищ учителів на чолі з тодішнім директором, нині покійним Леонтієм Іллічем Сироєдовим. Цей випуск пам'ятний і тим, що 14 чоловік із нього стали подружніми парами!

Алла БРУСИЛОВА,
випускниця Велетенської СШ.

Херсон.

Дощ може підмочити прогнози

РЕАЛІЇ

Сто тисяч тонн хліба цьогорічного врожаю зібрали на Прикарпатті. Селяни впоралися вже майже з третиною засіяних площ. Завершено збирання озимого ячменю і гороху на зерно. На половині ланів скошено й обмолочено озиму пшеницю. За повідомленнями головного управління сільського господарства і продовольства облдержадміністрації, середня урожайність зернових —35 центнерів з гектара. На жаль, дощі, які зарядили на Прикарпатті, безжалісно толочать хліб і можуть перекреслити працю багатьох трударів.

Дарина НАЗАРЧУК.

Івано-Франківська область.

ФЕМІДА

Довічне ув'язнення

Такий вирок виніс Одеський обласний апеляційний суд двом екс-міліціонерам, які позбавили життя свого колегу. Трагедія, нагадаємо, сталася у жовтні 2002 року в місті Ананьїв. Приїхавши туди у службове відрядження, працівники управління боротьби з організованою злочинністю УМВС в Одеській області 28-річний капітан міліції та його підлеглий 30-річний лейтенант завітали увечері до бару, де вчинили п'яну бійку із застосуванням зброї. Почувши крики і постріли, туди без вагань поспішив Леонід Попов, який мешкав по сусідству. В недалекому минулому він обіймав посаду заступника начальника Ананьївського райвідділу міліції, його добре знали мешканці міста, і хоча тоді Л. Попов перебував уже на пенсії, та сподівався: йому вдасться втихомирити натовп, що вирвався з бару на вулицю, відвернути біду. Однак один із нині засуджених спрямував пістолета на свого колегу-майора і смертельно його поранив. Справу вела прокуратура Одеської області, її представник наполягав у ході судових засідань застосувати до міліціонерів-перевертнів найвищу міру покарання.

Георгій ВОРОТНЮК.

Одеса.

РАЗ ПОПЛАВСЬКИЙ, ДВА ПОПЛАВСЬКИЙ...

Він уміє викликати емоції.
Він уміє їх вислухувати. Спокійно.
Гойдалки думок про нього злітають
то нагору, то — стрімко падають вниз.
Хтось його не сприймає — на дух.
Хтось любить. Їх запитують — за що?
А поки йде суперечка, він щось робить.
Він подає публіці щораз новий продукт.
І суперечки розпочинаються знову.
Цікаво глянути на нього
з погляду іміджмейтингу.

1. Провокатор

Це слово зазвичай звучить негативно. Але провокативність — річ широка і продуктивна. Провокація — це виклик. Це спонукання до дії. Це акція, розрахована на реакцію.

І в цьому значенні Поплавський — найуспішніший провокатор, насамперед у шоу-бізнесі, хоча й не тільки.

Ставши свого часу ректором Інституту культури, він зіткнувся з проблемою престижності. Інститут був маленький (900 студентів), ставлення до нього — зневажливе. «Кульок» — це прізвисько добре відображало закутковий імідж вузу.

Поплавський прийняв виклик. Він замислив перетворити «кульок» на модний вуз, куди намагалася б потрапити і «просунута» молодь.

Одним з механізмів іміджевої розкрутки «кулька» Поплавський обрав... себе. І взявся за справу грамотно. Здивувати — ось перше завдання того, хто хоче зламати негативний стереотип. Поплавський і здивував. І навіть вразив, шокував, вийшовши на естраду як співак. Провокація спрацювала. Шквал відгуків міг збентежити кого завгодно, та не його. Він свідомо будував свою конструкцію. Крок за кроком, ламаючи одне і будуючи інше.

Він зламав щонайменше п'ять стереотипів — стереотипи віку вокалу, фактури, пластики і службових рамок. У шоу-бізнесі «допоплавського» періоду людина у віці, що має досить скромні зовнішні і голосові дані, до того ж функціонер, начальник — навіть у страшному сні не могла з'явитися на естраді. І коли на сцену вийшов чоловік з неаполлонівською фігурою, статично, без особливої мімічної експресії тихо заспівав, він, певна річ, одержав від шанувальників прекрасного за повною програмою!

Але в очікуванні тої жаданої години, коли у Поплавського «прокинеться совість», його недоброзичливці прогавили момент, коли Поплавський перейшов від провокативності до продуктивності.

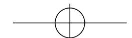
2. Творець

Ставши співаючим ректором, Михайло Михайлович перевів увагу суспільства на свій вуз. Потрапивши у центр створеної ним самим ситуації загального обговорення, Поплавський розпочав кампанію відродження «кулька» — адже, коли говорили про нього, неминуче говорили і про вуз.

Тут творення і «розкрутка» створюваного йшли пліч-о-пліч.

(Закінчення на 7-й стор.).

На знімках: Поплавських є принаймні двоє: один — найсерйозніший серед чорних «піджаків» держави, другий — безтурботна квітка-нарцис на клумбі жіночих спідниць !

ПОЛІТИКА

Фото Сергія ПАВЛЕНКА.

Владислав АТРОШЕНКО: «Настав час жити не «по понятіям», а за законами»

ХТО Є ХТО

Із досьє «ГУ»

АТРОШЕНКО Владислав Анатолійович, народний депутат України в 207-му виборчому окрузі (Чернігівська область). Народився 1968 року в Чернігові. Здобув вищу технічну освіту у Харківському авіаційному інституті, нині навчається в Українській академії державного управління при Президентові України. До обрання до парламенту був головою правління ЗАТ «Агроенергопостач». Член депутатської групи «Солідарність» фракції «Наша Україна», бюджетного комітету ВР. Одружений, має семирічну доньку.

— Що вас привело у велику політику?

— Я працював кілька років у сільському господарстві й бачив величезні недоліки в аграрному законодавстві. До того ж була внутрішня образа на депутатів-«варягів»: наші народні обранці не мали жодного відношення до Чернігівщини, а отже, не розуміли специфіки і особливостей нашого регіону. Намір працювати у парламенті був свідомим кроком, викликаним бажанням зробити щось потрібне, допомогти землякам. Мало хто сподівався на мою перемогу. Але бажання працювати на благо рідного краю нині й два роки тому справді було щире, тому, вважаю, і було підтримане командою однодумців і Вищою силою. Я вірю у Господнє провидіння: не випадково став народним депутатом у 33 роки.

— Чому приділяєте більше уваги в депутатській роботі?

— Здобувши відносно невеликий політичний досвід, дійшов висновку, що головне — це робити добро людям. Адже люди до мене звертаються уже після того, як пройшли багато інстанцій, і їх виставили за двері. Приємно, коли можу чимось зарадити людині у відчаї. Прикро, що не можу допомогти усім. На жаль, у нинішньому парламенті законотворча робота — це зовсім не те, що уявляв, ідучи до Верховної Ради. Чимало народних депутатів заплуталися у політичній боротьбі. Не хотів би займатися «сізіфовою працею» і перетворювати діяльність у парламенті на популізм. Прагну законодавчо виправити те, про що бідкаються люди, і на чому спотикався сам під час роботи в сільському господарстві.

— Що для вас означає — бути опозиціонером?

— Сподіваюся, ніколи не стану популістом. Принципово не стоятиму з мегафоном і не звинувачуватиму мера чи губернатора у підвищенні тарифів на холодну воду, цін на хліб. Такі проблеми можна вирішити лише на державному, а не на регіональному рівні. Бути опозиціонером — не означає лише організовувати мітинги чи голодовки. Це вже крайні заходи. Досягнути успіху у будь-якому спірному питанні можна поміркованим шляхом за столом переговорів. Якщо ліквідувати проблему не вдалося, тільки тоді слід проводити акції протесту.

Не думаю, що такі активісти зможуть працювати, коли відбудуться зміни у державі. Той, хто звик нагнітати ситуацію у суспільстві, не зможе проводити послідовну розбудову, наприклад, економічної галузі. Інтереси держави мають стояти вище за політичні ігри та особисті амбіції.

— Ваші погляди на сучасні процеси у парламенті, в країні?

— Настав час жити не «по понятіям», а за законами. У Конституції задекларовано право народу визначати і змінювати лад, обирати народних депутатів, президента України. Хочу, щоб громадяни нашої держави не були позбавлені права обирати президента, щоб кожна людина мала право впливати на події у державі й вільно висловлювати свою симпатію кандидату в президенти. Якщо вибори будуть корумповані, то всі прогресивні процеси в нашій державі буде припинено, і нам уже ніколи не наздогнати країни колишнього Радянського Союзу, Європи. Але я — оптиміст і хочу сподіватися на краще.

— Ви з ризиком на ви? Чи дотримуєтеся інших життєвих орієнтирів?

— Скоріше ризик зі мною на ви. Ризик — це вирішення питання у будь-якій площині нестандартним шляхом і якнайшвидше. У житті дуже багато разів свідомо ризикував, і у дев'яноста відсотках цей ризик був виправданий. Але з роками ризикувати хочеться дедалі менше. Усвідомлюю, що треба працювати й жити за продуманим алгоритмом, простим прислів'ям «ранок за вечір мудріший». Тоді і з'являються нові рішення старих проблем. Ризик можливий, коли продумано всі деталі. Раніше їздив на автомобілі зі швидкістю 180—200, тепер —до 150 кілометрів на годину.

— Ви, мабуть, ще в школі мріяли, як багато сучасних хлопчиків, стати «крутим» бізнесменом?

— Коли навчався в школі, поняття «крутий бізнесмен» не було. Мене виховували організованим, дисциплінованим, життя було чітко сплановане. Навчився здобувати знання, і ці якості дуже допомогли в подальшому житті. Багато дав улюблений вчитель фізики Горний Борис Матвійович, а мій батько, який працював у конструкторському бюро Чернігівського радіоприладного заводу, був прикладом у всьому. У дитинстві мріяв стати директором цього підприємства. Однак закінчив навчання в інституті у той нестабільний період, коли виробництво скорочувалося, молоді спеціалісти нікому не були потрібні. Тому пішов працювати не за фахом. Дитячий мрії не судилося збутися, але ті навички, знання, які здобув у школі, вузі, отримав від батька, — дуже допомогли.

— Найщасливіший ваш день в особистому житті?

— Коли став батьком, і моя кохана жінка — дружина — подарувала дитину абсолютно схожу на мене. Переповнювали батьківські почуття, сльози радості.

— Чи маєте якісь захоплення?

— Ніколи в житті не розлучався зі спортом. Нині, на жаль, бракує часу, але беру до рук гантелі, штангу на перекладині, не забуваю і турнік. Люблю плавання, біг на короткі та середні дистанції.

— В одній із японських філософій сказано: кожному треба знайти собі ворога, щоб зміцнити силу волі...

— Багато мудрих думок можна зустріти не тільки у східних філософів, але я від щирого серця побажав би своїм друзям найменшої кількості ворогів. Нехай стимулом до життя будуть приємні моменти — діти, кохання.

Світлана КОВАЛЕНКО,
Сергій ПАВЛЕНКО.

ДЕПУТАТ В ОКРУЗІ

Взаєморозуміння на користь людям

Цілком могло статися так, що Олег Царьов не потрапив би до парламенту. На Дніпропетровщині він чи не єдиний мажоритарник, якого обрали всупереч волі чинної на той час влади. Та й нині мало не за сенсацію сприйняли повідомлення, що Царьов увійшов до п'ятірки депутатів, котрі ініціювали у Верховній Раді найбільше законопроектів. Натомість за «оцінками» місцевих аналітиків в регіоні в «передовиках» інші обранці. А що у своєму окрузі Олег Анатолійович заснував безпрецедентну юридично-правничу службу «Захист», аналогів якій у всій Україні не знайти, цього факту й поготів не хочуть помічати.

— Аграрна реформа — справа однозначно хороша і багатообіцяюча, — каже Олег Анатолійович. Однак аналіз ситуації в моєму окрузі свідчить, що реформа, яка за суттю своєю мала значно покращити життя селян, насправді обернулася проти них. І не через якісь там неминучі причини, а тільки тому, що припустилися серйозних помилок і навіть умисних порушень. А тепер селяни ще й майже безпомічні та безправні перед свавіллям новоявлених панів та підпанків, чиновників та інвесторів...

Заперечувати народному депутату нічого. Майже за два роки, протягом яких його приймальні працюють в районах округу, до них зі скаргами звернулося більш як 20 тисяч осіб. Цифра вражаюча. Але ще більше вражає те, що 70 відсотків цих звернень пов'язано саме з порушеннями прав та інтересів селян під час розпаювання землі та майна, а також виконання договірних умов щодо орендної плати.

— За бідних селян і справді заступитися нині нікому, — погоджуюся з Олегом Анатолійовичем. Але чим створена вами служба «Захист», як остання надія для людей, допомагає їм.

— У кожному з п'яти районів щодня відчинено двері приймалень, у яких працюють юристи і мої помічники-консультанти, — пояснює Царьов. — І вони виявилися вкрай необхідними для потерпаючих мешканців сіл. Бо місцеві органи влади куди зазвичай сьогодні відсилають скаржників? Від себе подалі — до судів! Тільки суди, мовляв, спроможні поновлювати справедливість. Але це, по-перше, не завжди так. По-друге, позиватися до суду переважній більшості селян нині не по кишені. Нарешті, по-третє, невже чиновники на місцях справді наскільки безсилі, що нічим не можуть зарадити? Я вже адресував понад 900 депутатських запитів керівникам районів і господарств, і їм нічого не залишалося, як реагувати. Це не враховуючи моїх особистих зустрічей з ними, коли вдається поговорити відверто і знайти «порозуміння» на користь людей. Але майже в 1,5 тисячі випадках юристам «Захисту» довелося готувати судові позови. І роблять це вони цілком безплатно. І як адвокати захищають моїх виборців у судових засіданнях безплатно. Понад 160 справ уже завершено і виграно. Та набагато більше, на жаль, все ще в «процесі» розгляду...

Аналітик знав, чому про це допитувався. Олег Царьов міг би з успіхом займатися справами, набагато бажанішими і привабливішими для нього. Ще якихось півтора десятка років тому вчився у Москві у групі студентів, яких під патронатом ректора інженерно-фізичного інституту готували для створення радянської програми, котра б протистояла — пам'ятаєте? — американській програмі космічно-зоряних воєн. І вчився блискуче — був старостою цієї елітної групи.

— Якби не розпався Радянський Союз, займався б я нині своєю фізикою, — посміхається Олег Анатолійович, — і горя б не знав.

Та виявився незатребуваним у Москві і повернувся додому в Дніпропетровськ. Уже тут учорашній студент подивував іншими здібностями. Поки навкруги все занепадало і гинуло, часом зникало безслідно, Царьов почергово зупинив руйнацію одразу трьох різних виробництв — паперової фабрики, хлібокомбінату і щойно утвореної агрофірми на околиці міста. І все це зовні у нього виходило легко, як за помахом чарівної палички.

Царьов сподівається, що те, чим він тепер так невтомно займається, об'єднає-таки всі прогресивні сили регіону. З метою їх консолідації саме в царині захисту конституційних прав громадян — захисту їх від нечуваного свавілля чиновників та ще нерідко напівдиких бізнесменів — напрацював програму «Соціальна ініціатива». Яку оприлюднив, провівши у своєму окрузі «круглий стіл» за участю представників більш як двох десятків партій та громадських організацій. Моя команда і моя партія, заявив, відкриті для всіх і готові співпрацювати з усіма, кому не байдужа доля наших людей і кому не до вподоби нинішнє суцільне беззаконня. А особливо тих, хто ладен рватися в конкретний бій з усім нинішнім злом.

А це ще й як виконання Олегом Царьовим своїх передвиборних зобов'язань. Адже його програма півторарічної давності відкривалася таким постулатом: «Потрібна влада закону. Щоб слабкий не страждав від сильного, бідний від багатого. Щоб люди не відчували себе ізгоями на своїй землі».

Микола НЕЧИПОРЕНКО.

Дніпропетровськ.

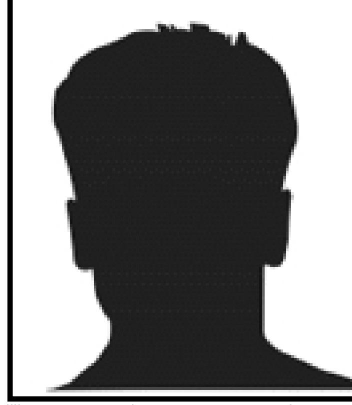
Швидше так, ніж ні

Такий «веселий» висновок напрошується після чергових роз'яснень Генпрокуратури у справі розголошення таємниць досудового слідства британськими журналістами

На брифінгу голова прес-служби ГПУ Сергій Руденко визнав, що зміст протоколів допитів свідків у «справі Гонгадзе», оприлюднених на відкритому Національною спілкою журналістів Великобританії та Ірландії сайті, відповідає реальним матеріалам. Слідчі, які вивчали опубліковані документи, дійшли висновку, що це є продовженням відпливу документів з матеріалів кримінальної справи.

Пригадуємо, іноземні журналісти висловлювали впевненість, що одержані ними «папери» є справжніми, але в них «не було можливості це перевірити». Тепер можна вважати, що ГПУ здійснила на «їхнє замовлення» найнезалежнішу перевірку на автентичність.

Однак після цього конкретного «а» Сергій Руденко застрахувався трохи дивним «б»: він однозначно не може стверджувати, що опубліковані в Інтернеті матеріали — копії автентичних документів, бо для цього потрібна експертиза. Такий комплекс досліджень проведуть, «якщо буде така потреба» (? — **Авт.**) Цікаво обертається справа! То волали, що винних у розсекреченні таємниць досудового слідства притягають до кримінальної відповідальності, то сумніваються у потребі копати глибше під «кротів», то взагалі визнають, що на даний момент «немає підстав пред'являти обвинувачення конкретним особам» за відплив інформації. Замість рішучих заходів ГПУ зупинилася на якомусь загадковому, як усі

її таємниці, «проведенні комплексу дій».

Може, британські журналісти не далекі від істини, коли припускають, що розслідування «справи Гонгадзе» гальмують на найвищому владному рівні з допомогою чергового Генпрокурора?

Людмила КОХАНЕЦЬ.

Електоральний засів

АНАЛІЗ. ПРОГНОЗ

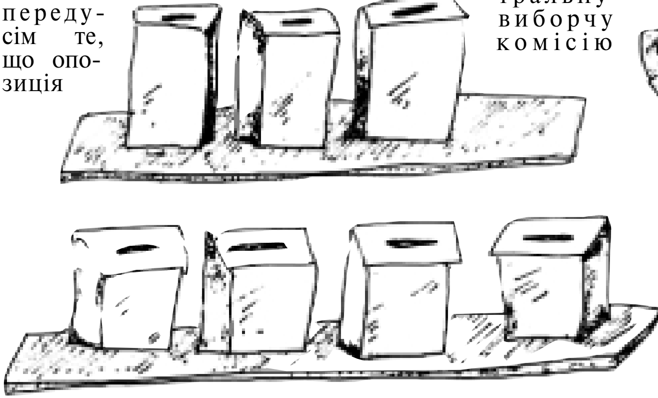
Серпень завжди асоціюється з найгарячішою порою у житті трудівників села — жнивами, які підбивають підсумки роботи протягом року. Натомість цьогорічний серпень у політичному житті країни — це своєрідна посівна. Саме тепер закладається основа електоральних жнив, які призначені на 31 жовтня. І від того, як попрацюють команди кандидатів у президенти саме цієї пори, залежить і їхнє майбутнє: або зійти на владний Олімп, або канути в аутсайдери назавжди.

Однак уподобання пересічних виборців залежатимуть від програмних постулатів, здобрених агітаційними матеріалами, та й від багатьох інших чинників. Зокрема, від того, чи працюватимуть претенденти на папаху в правовому полі та скільки бруду буде вилито на суперників.

Три колони на старті

Власне, сьогодні всіх кандидатів можна умовно розділити на три групи: лівих, представників провладного й опозиційного таборів. Отож фактично єдиний кандидат від влади опинився у своєрідному пропагандистському оточенні. Адже ліві критикуватимуть політику, яка проводилася не тільки урядом, а й нинішнім главою держави. Тому йому буде непросто відбивати контрпропагандистський наступ суперників. Навіть за умови, що більшість центральних телеканалів критичні випади опозиційно налаштованих претендентів на головне посадове крісло країни ігноруватимуть. Не вельми просто буде використати й адміністративний ресурс. Адже поява на президентських перегонах 24 кандидатів означає передусім те, що опозиція прагне взяти під контроль формування не тільки окружних, а й дільничних виборчих комісій. Оскільки кожен кандидат має право ввести до їхнього складу своїх представників. У такий спосіб опозиція налаштована не допустити фальсифікації результатів народного волевиявлення. Щоправда, як свідчить досвід 1999 року, навіть такий крок не гарантує чистоти результату. Тим більше, як показали вибори міського голови Мукачевого, методи впливу на підсумки виборів можуть бути зовсім несподівані.

Звичайно, аналітики, які працюють у штабах кандидатів, намагаються спрогнозувати ймовірний розвиток подій і зіграти на випередження. Так, у Центральну виборчу комісію вже надійшло подання на одну з газет зі скаргою на те, що вона веде агітацію за кандидата від влади без відповідної угоди. Можна не сумніватися, що це лише перша ластівка. Переконаний: будуть подання не лише до ЦВК. За всіма ознаками не лишаться без роботи й суди, в яких оскаржуватимуть кроки кандидатів. І не тільки від влади, а й від опозиції. Хто від цього виграє, сказати важко, але те, що це будуть доволі брудні ігри, можна не сумніватися вже сьогодні. Бо навіть ті претенденти, яких вважають нині статистами президентських перегонів, прагнутимуть створювати інформаційні приводи навіть за рахунок скандалів довкола тих кандидатів, яких уже на старті визначили як основних претендентів на перемогу.

Без права на помилку

Такий принцип сьогодні постав перед нами, працівниками засобів масової інформації. Бо саме ЗМІ й можуть стати першими жертвами у боротьбі за президентське крісло. Що й засвідчує епізод, про який йшлося вище. Зрозуміло, нині з'явилося чимало нових видань, особливо партійних. Окрім того, основну ставку кандидати робитимуть на периферійні видання, які виростатають в обласних центрах мов гриби після дощу. Тож не дивно, що навіть після того, як частина з них «загине у нерівній боротьбі» кандидатів, на їхньому місці постануть нові, які продовжуватимуть гнути ту саму лінію. Щоправда, влада намагатиметься поставити під контроль більшість із них за допомогою друкарень, які здебільшого мають державну або комунальну власність.

До того ж не можна виключати появи газет-двійників. Так, як це було у 1999 році, коли під тим самим логотипом виходила у світ газета, але з протилежним змістом. Ці видання надходили до традиційних передплатників замість справжнього тиражу. Зрозуміло, що такий крок давав певний результат щодо формування думки пересічного виборця. Тобто маніпулятивні технології не кануть у минуле, а матимуть продовження на цьогорічних виборах. Не дивно, що чимало кандидатів набрали у свої команди фахівців-технологів, не тільки щодо зв'язків з громадськістю, а й у царині психології.

Саме тому передусім і перебувають під пильним наглядом аналітиків-штабістів засоби масової інформації. Скажімо, у 2002 році на парламентських виборах аналізували навіть районні видання. Щоправда, штабісти тодішнього провладного блоку надто пізно взялися за таку роботу. Отож чимало критичних стріл, випущених на адресу уряду і глави держави так і залишилися без реагування, що, безперечно, й вплинуло на кінцевий результат парламентських виборів. Окрім того, напевне буде враховано й те, що чимала частина електорату — близько третини — й досі не визначилися зі своїм вибором. Тому перед розробниками виборчих кампаній того чи того кандидата стоятиме завдання переконати цю частину виборців. Тим більше, що за своїми уподобаннями більша частина з них налаштована критично до всіх претендентів на «папаху». Отже, за їхні голоси й розгорнеться головна боротьба. І, зрозуміло, головним інструментом у цій погоні за голосами стануть засоби масової інформації.

Володимир КОРОЛЮК.
Мал. Михайла САЧКА.

СОЦІАЛЬНИЙ ЗРІЗ

ЗАРОБІТЧАНИ

Давно помітила, що в дорозі випадкові супутники часто-густо відвертіші між собою, ніж з добре знайомими людьми, а то й з друзями. Мої сусіди по купе, троє чоловіків, з усього видно, роботяги, не приховували, що їдуть до Москви «не по Красній площі гуляти». Похвалилися, що будують «новим росіянам» такі «мавзолеї», до яких «на бетеері можна заїжджати». Випивши по чарчині і закусивши, вони, не криючись, розповіли про своє життя-буття. Їхні історії — типові для багатьох українців, котрі, рятуючи родини від зубожіння, подалися на заробітки до чужих країв.

Миколине «хрещення»

— Моя родина живе у селі під Смілою, — стиха мовив худорлявий чоловік років сорока. — Дружина і двоє дітей-школярів. До розвалу Союзу працював на будівництві. Маю п'ять спеціальностей — можу мурувати, теслярувати, штукатурити, зварювати, плитку класти. Коли наш будкомбінат наказав довго жити — ходив по людях. Одному хату перекрити, іншому сарай полагодити. Але то були не заробітки — копійки. А тут ще й дружина без роботи залишилася — закрили в селі дитсадок. Батьки — пенсіонери, їм уже допомагати треба, а вони з нами своєю мізерною пенсією діляться... Чотири роки тому зібрався я з двома односельчанами і рушили на Москву. Дружина плакала, не пускала, але жити отак, заглядаючи в руки батькам, я більше не міг.

У Москві нас зустрів «бригадир». Він був з наших, українців. Займався тим, що вербував для «нових росіян» робочу силу. Повезли нас у Підмосков'я, у «царське село». Там, на будівництві палаців-дач, працювало чимало земляків. Нас поставили рити котлован під фундамент. Спека стояла, як у Сахарі. Робочий день — 13—14 годин. До того ж тиждень без вихідних.

Жили в металевому вагончику, що стояв далеченько під лісом. У ньому, крім матраців, на яких ми спали на підлозі, зберігалися інструменти з нашої будівельної «точки»: різноманітні дрилі, свердла, різці, зварювальне обладнання, інше дороге імпортне начиння.

Якось пізно ввечері, тільки-но наш гурт улігся спати, до вагончика постукали. Ми подумали, що приїхав «бригадир». Мій товариш Іван не встиг відчинити двері, як упав, збитий з ніг. До вагончика вдерлося п'ятеро бандитів у чорних масках з пістолетами в руках. Нас зв'язали і кинули всіх, як дрова, в куток. Бандити забрали інструменти, телефони і, пригрозивши, щоб «не панікували», зникли так, як і з'явилися.

Вранці за викликом «бригадира», прибув хазяїн. Він розпорядився, щоб з нашої майбутньої зарплатні вирахували вартість пограбованого. Ми промовчали, хоч наодинці обурювалися на це свавілля. Земляки-старожили заробітчанських вагончиків «втішили»: добре, мовляв, що спали ви у «желєзці». Недавно «бритоголові» підпалили дерев'яний барак, і один хлопець, також, з Черкащини, не зміг врятуватися. Повезли його КамАЗом батькам хоронити...

За чотири роки ми освоїлися на заробітках. Бригадиром став свій чоловік. Вдалося легалізуватися. Тепер ось навіть у відпустку на тиждень з'їздив, побачив дітей. Привіз їм комп'ютер. Заплатив за газифікацію будинку. Батькам купив на зиму паливо. Дружині — сучасну пральну машину. Де б я ці гроші заробив дома? Ніде!

«Не їдь, діду. Будь уже дома»

— А мені вже за шістдесят, — вступив у розмову найстарший з попутників, Григорій Петрович. — Більше сорока з них провів на будівництві. Був і на БАМі, і в Казахстані. Останні два десятиріччя — вдома. На всіх житлових «висотках» у Смілі — відбиток моїх мозолів. Однак, коли кинувся оформляти свій «заслужений відпочинок», то з'ясувалося, що я ніби його й не заробив. Будівельне управління, в якому працював, ліквідовано, архіви його десь загубилися. Одне слово, пенсії я і досі не одержую й перебуваю на московському «довольствії». І не тільки я. А й дружина моя, яка має аж 150 гривень пенсії. Нещодавно їй зробили складну операцію. Якби не мої заробітки, то була б уже на тому світі. Утримую і доньку з онуком. Зятя немає, десь також поїхав на роботу на чужину й не повернувся. Дякує Богові і мені теща. Бо за свої пенсійні 124 гривні не купить не те що вугілля для обігріву хати, а й хмизу.

У Москву поїхав з колишніми товаришами по бригаді. Домовилися триматися гурту. Спочатку втрапляли у чимало халеп. То просто на вокзалі затримували через відсутність реєстрації і змушували платити «відчіпне». То перестрічали перед посадкою на поїзд і відбирали куплені додому цінні речі. Було й хазяїн обдурював: обіцяв одні гроші, а платив половину. Останні півтора року обійшлося без особливих ексцесів. Ми пристосувалися до життя в «зоні». Знаємо одне — роботу. Нікуди не виходимо, не виїжджаємо. Ні з ким не спілкуємося. Збили з дощок собі вагончик. У ньому спимо й готуємо їсти. Продукти на замовлення завозять. Зв'язок з домом — мобільним телефоном. Двічі на рік вдається провідати родину. Ось тиждень побув з онуком. Ходили на рибалку, в ліс по гриби. Внук просить: «Не їдь, діду. Будь уже дома!» Я й сам не хочу їхати — стомився від тієї каторжної роботи. І здоров'я вже не те. Але за що житимемо, коли я не зароблятиму?!

Ще й обізвуть «хохлом»

— Моя історія схожа на інші, — долучився до бесіди третій чоловік, котрого звали Дмитром. — Після інституту працював на заводі. Коли зупинилося виробництво — на базарі. Доки малими були діти, ще якось зводили з дружиною кінці з кінцями. Потім старша донька вступила до університету, молодша — до музичного училища. У нас не вистачало грошей заплатити навіть за навчання. Постала дилема: або дружина їде доглядати за старими в Італію, або я на будівництво до Росії. Обрали друге.

Перший рік поневірянь у Білокам'яній не забуду ніколи. Раз був на волосині від смерті. Це коли вночі вдерлася до нашого вагончика московська міліція. Погрожуючи зброєю, стражі порядку зажадали, щоб ми заплатили за «прописку», бо знаходимося, мовляв, на їхній території. Я попросив прибулих пред'явити хоч якийсь документ і одержав удар прикладом «Калашникова» у груди. Грошей у нас не було, бо їх одразу перераховували на банківський рахунок. Тоді наші «гості» заявили, що приїдуть завтра. Але «жартувати» з нами більше не будуть.

Другого дня хазяїн з'ясував, що то були не міліціонери, а московський рекет. Однак «штуку» приготував і без розмов передав «правоохоронцям». Більше нас ніхто не чіпав. А в Балашисі, як нам сказали, за непокору «міліції» вбили двох наших заробітчан... Цього року старша донька закінчила університет, знайшла роботу і вийшла заміж. Можна було б мені уже й розпрощатися з «рабством». Однак смілянський «Орізон», на якому я працював інженером, так і не піднявся з колін. Платня на місцевих будмайданчиках — мізерна. Адже споруджують не серйозні об'єкти, а всякі «гендельки». Тому поки що шлях у мене, як і в багатьох земляків, один — на Москву. На принизливу, тяжку працю, без відпочинку і передиху. Там ми будуємо нову Росію — комфортабельну і розкішну. За це нам, крім зароблених солоним потом рублів, ніхто й «дякую» не скаже. Тільки подивляться зверхньо та обізвуть «хохлом»...

* * *

Далеко за північ закінчилася наша розмова. Заробітчани заснули. А мені довго не спалося. Щось бурмотів уві сні Микола. Важкий стогін раз у раз виривався з Дмитрових грудей...

Лідія ТИТАРЕНКО.

Черкаси—Москва—Черкаси.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

УНІКАЛЬНІ МІСЦЯ

НІАГАРСЬКИЙ ВОДОПАД

Людину, яка опинилася біля Ніагарського водопаду, переповнює маса суперечливих почуттів. Це і радість, і страх, і захоплення, і ще щось, що просто неможливо передати словами. Неймовірний гуркіт падаючої ріки, дрібні холодні бризки, що розлітаються всебіч на десятки метрів, біла піна, крізь яку просвічуються світло-бірюзові потоки води, — все це притягує, хвилює, і здається, наче ти потрапив на іншу планету...

Як виник водопад

Історія виникнення цього дива природи донині залишається загадкою. Серед версій, висунутих ученими, є й така: водопад виник у льодовиковий період. Коли почалося танення льоду, крига видавила в земній корі поглиблення, і утворилися величезні чаші (озера). Як тільки верхня чаша переповнилася водою, вона полилася через край, пішла донизу, зірвалася з обриву і наповнила нижню чашу.

Перші люди, котрі бачили це явище, були, найімовірніше, індійського племені сенека (до прізвища древнього філософа ця назва не має жодного стосунку). Сенеки, корінні жителі Америки, входили до могутньої ліги ірокезів, утвореної ще у XVI столітті напівлегендарним вождем Гайаватою. Вони побачили швидкоплинну воду і назвали її Нііагра, що означає «вода, яка гримить». Так з'явилася назва річки —Ніагара. Ці люди дали назви і чашам: верхня — озеро Ері, нижня — Онтаріо. І озера, і річка розділяють дві країни — США і Канаду.

Отже, Ніагара витікає з озера Ері і впадає в озеро Онтаріо. Тече вона спочатку дуже спокійно, гладкою поверхнею. Потім рівень землі знижується, на шляху ріки з'являється безліч величезних гострих каменів (уламків скель), які утворюють пороги. Вода вирує навколо порогів, піниться, а оскільки течія несе річку донизу, вона набирає швидкість до 50 кілометрів за годину.

У нас вживається вислів «ніагарський водопад», хоча насправді їх три. Ось як вони утворилися.

На своєму шляху Ніагара наштовхується на Козячий острів і, омиваючи його, ділиться на дві стрічки: ліва мчить в канадський бік, а права — до США. На американському боці річка зустрічає ще одну перешкоду — маленький острівець, що називається Луна, і, отже, поділяється ще на дві частини: широку й вузьку. (До речі, вузьку стрічку водопаду назвали Фата нареченої — вона справді дуже схожа на біле струмисте вбрання нареченої).

Ось тут усі три стрічки Ніагари, що піняться і вирують, зустрічають на своєму шляху урвище і стрімко падають донизу. Канадський берег Ніагари трохи нижчий від американського, тому й водопади мають різну висоту: 56 і 58 метрів. Зате канадська стрічка річки ширша, падає вона у величезну напівкруглу чашу у вигляді підкови, яку так і назвали — Підкова.

Індустрія розваг

З канадського берега добре видно всі три водопади, а ось з боку США водопади витікають наче з-під ніг, тому побачити і сфотографувати вируючу лавину води можна тільки з оглядових майданчиків або з палуби катера, що задля цього й курсує річкою. Ті, у кого є німецький, ізраїльський або американський паспорт, можуть безперешкодно (тобто без будь-яких оформлень документів) перейти міст через Ніагару в Канаду і звідти подивитися на водопади. На жаль, з українським паспортом на лівий берег не пускають.

У канадців більше розвинута індустрія розваг, а от США дістався шматок первозданної природи, яку вони прагнуть зберегти у тому само вигляді. А щоб туристи змогли якнайбільше побачити, американці організували кілька екскурсійних маршрутів безпосередньо до водопадів.

Наприклад, за вісім доларів видають жовтий плащ з каптуром і гумові черевики, що залишаються екскурсанту як сувенір. Після екіпірування групу спускають у ліфті донизу скелі, а потім спеціально вбудованими дерев'яними сходами супроводжуючий підводить до водопадів так близько, як це можливо.

Люди, опинившись на скелі між двома потоками, що падають, стають учасниками вихору подій: вода гримить, б'є в обличчя, одяг промокає наскрізь (навіть плащ з каптуром не рятує), бризки заливають об'єктив фотоапарата, і доводиться ухитрятися, щоб зробити хоча б кілька кадрів.

Можна побачити бурливу воду, піднявшись над Ніагарою на повітряній кулі, — згори відкривається широка панорама і всіх трьох водопадів, і річки, і островів. А можна за десять доларів купити квиток на катер, який спочатку повільно проходить повз два американські водопади (щоб туристи встигли роздивитися їх і сфотографувати), а потім входить в саму білу піну Підкови, тобто канадського водопаду, і всі, хто перебуває на верхній палубі, просто купаються в його бризках. Щоб мандрівники не промокли наскрізь, кожному видають синій плащ.

Королева туману

За всю історію водопадів було багато бажаючих підкорити річку, зістрибнути, скотитися вниз разом із потоком, що гримить. Багато сміливців розбивалося на смерть, а ті, хто залишався в живих, довго не жили — невдовзі або гинули, або помирали. Кажуть, так Ніагара мстить тим, хто намагається її підкорити.

1901 року пенсіонерка, колишня вчителька Анна Тейлор, бажаючи поліпшити своє матеріальне становище, вирішила в діжці скотитися з водопаду. Діжку вона зсередини оббила ковдрами і, влаштувавшися там, попросила друзів забити кришку і спустити діжку на воду. На березі Ніагари зібралося більш як три тисячі бажаючих подивитися божевільний вчинок 63-річної жінки. Течія підхопила діжку, скинула вниз разом з водопадом, а потім тихо понесла в бік озера Онтаріо. Коли друзі виловили діжку і відкрили, щоб дістати звідти тіло Анни Тейлор і поховати її, вона вийшла зі своєї схованки жива й неушкоджена.

Анну Тейлор називали чаклункою, чарівницею, служницею туману і навіть королевою туману, але померла ця «королева» у цілковитій бідності.

Хто приборкав Ніагару

На Ніагарі позначено місця, де не тільки купатися, а й навіть просто входити у воду суворо заборонено. І хоча річка не дуже глибока (у деяких місцях її глибина сягає лише півтора метра), на охочих викупатися навіть у незаборонених місцях обов'язково мають бути вдягнені рятувальні жилети. Адже Ніагара — дуже підступна і небезпечна річка.

Приборкати її змогли тільки електростанції. Природно, людина не могла не скористатися такою можливістю для одержання електроенергії. 1891 року канадський інженер Бек збудував першу електростанцію, що почала давати електрику на обидва боки. Електроенергія — галузь індустрії, яку обидві країни ділять порівну. Особливо невичерпні її запаси у Канади. Взимку Канада бере більше електроенергії, бо там холодніше, і струм потрібен для обігріву приміщень, а влітку більшу частину бере собі Америка, бо тут спекотніше, і, окрім усього іншого, необхідно забезпечувати роботу кондиціонерів.

Водопад уже «з'їв» більш як 11 кілометрів породи, і нині спеціальні служби стежать за тим, щоб водоскид був рівномірний.

Куди зник водопад?

Одного разу сталася дивна історія — водопад зник. Це трапилося 29 березня 1848 року. Жителі містечка Ніагара Фолз рано вранці прокинулися тому, що стояла незвичайна тиша. Адже вони звикли постійно чути шум води.

Зима того року була дуже сувора, озера і річка вкрилися кригою. Але завжди, навіть з-під товщі криги, якою вкривалося озеро Ері, Ніагара витікала й вирувала, і водопад гримів. А тут раптом — дзвінка тиша.

Люди побігли до річки й побачили голу скелю. Водопаду не було. Він зник. Прийшли священики. «За що? В чому наша провина?» — запитували люди. Вони запалили в церквах свічки й почали молитися, закликаючи водопад повернутися. І він наступного дня з'явився на своєму місці.

Пізніше з'ясувалося (до речі, ні до цього, ні після подібного не було), що товща криги, яка вкривала Ері, почала танути, величезні крижини, насунувшись одна на одну, перекрили Ніагарі вихід із озера. А за добу, коли сонце пригріло і крижини підтанули, ріка повернулася у своє русло.

Це явище не залишилося забутим — знайшлися художники, які цілу добу сиділи на березі, замальовуючи порожні чаші, голі скелі.

Картини можна побачити в музеї — вони, звичайно, дуже цікаві. Але все-таки найдивовижніше видовище — це справжній, живий Ніагарський водопад.

Поліна СЕРЬОДКІНА.

На знімку: так виглядає найбільший із водопадів — Підкова.

Фото Віталія СУДДІ.

ФОТОПОГЛЯД

Солдати шостої заповіді

У видавництві «Неопалима купина» (на знімку) видано (на замовлення Держкомітету телерадіомовлення України, за програмою випуску соціально значущих видань) фотоальбом нашого фоторепортера Олександра Клименка «Миротворча діяльність українського війська. Перше десятиліття» (наклад 5 тис., 224 стор., українською, англійською, французькою та німецькою мовами).

(Початок на 1-й стор.).

Але ось який парадокс: у нашій масовій свідомості наші миротворці й досі не мають чіткого драматично-привабливого збірного образу, як, скажімо, «афганці» чи ветерани другої світової.

Можливо, це — пережиток радянської мілітаризованої свідомості: мовляв, герой — це воїн-переможець, а не пацифіст. А може, є загальніша причина. А саме: хоча провідна роль у миротворчості належить ООН, але з початку 90-х років у цей процес дедалі активніше втручалися НАТО і США, чия миротворчість в очах світу часом поставала як втручання третьої, часто зовсім не мирної, сили. Хоч 55-а Генасамблея ООН 2000 року підтвердила тенденцію до нарощування миротворчих зусиль, з початком війни в Іраку стало очевидно: благородна ідея переживає кризу. Втім, це стало зрозуміло іще перед тим, на Балканах, коли ООНівські блакитні каски не змогли перешкодити супротивникам знищувати одне одного.

Тобто, українці опинилися серед миротворців якраз у роки падіння довіри до гуманних ідей.

Однак наш миротворець зумів збудити до себе повагу, й жодного разу, в найскладніших обставинах, не зганьбив честі прапора своєї країни. Наші робили свою справу передусім чесно. Скажімо, вважалося, що у Південному Лівані є близько 200 мінних полів (із запасом 76,5 тисяч мін). А українські сапери виявили там більш як 1150 мінних полів (майже 405 тисяч мін!) і взялися їх знешкоджувати.

Таких невигаданих сюжетів чимало. Та вони не стали сюжетами для масової публіки. Тут знову можна згадати отой наш парадокс «неусвідомлення героя». Про це у нас нема жодного фільму — на відміну від сусідів (де, приміром, у кінобойовику один (!) бравий польський майор виграв «Бурю в пустелі»). У нас нічого подібного не помічено, хоча самих наших солдатів помічали — від Гватемали до Таджикистану, від Балкан до Іраку.

Отже, матеріалу достатньо, але в очах суспільства він залишається неоформленим у цілісну картину, кінематографічну чи будь-яку іншу. Втім, є спроби. Одна з них — перед вами. Це альбом Олександра Клименка, фоторепортера «Голосу України».

За ці роки Клименко побував з нашими миротворцями у багатьох відрядженнях: на Балканах, у Лівані, Сьєрра-Леоне, Кувейті. Знімків — багато. Власне, після кожної поїздки можна було робити цілий потужний альбом.

Небалакучий, як і більшість людей його професії, Клименко мало що пояснює. «Це повинно залишитися — та й годі!» — каже він. Або: «Фотографія повинна бути доброю!» Ото й усе.

Інколи, правда, він дещо цитує. Приміром, слова Стейнбека про Роберта Капа: «Він знав, що фотографувати війну неможливо, бо це — переважно емоції. Але він усе-таки фотографував ці емоції!»

Або, знову з приводу Роберта Капа: «У історії завжди погано з дизайном...» Тобто — весь «дизайн» історії залежить тільки від тебе, людино з фотокамерою!

Прикметно, що у О. Клименка «дизайн історії» ніколи не є відштовхуючим, навіть коли йдеться про війну. У нього є лише кілька знімків, де війна має бридкий вигляд. Ці знімки зроблено на показових навчаннях за участю наших і американських солдатів на базі в США. На ті знімки дивитись ніяково, бо здається, що гра у війну —більший гріх, ніж сама війна. Бо гра — передбачувана. А на справжній війні солдат залишається просто людиною, котра стоїть перед лицем сліпої Долі.

Достоїнство фоторепортера в тім, наскільки він це розуміє. Звідки береться оте розуміння?

Можливо, секрет у тім, що батько Сашка — ветеран другої світової. Втім, Сашко й сам — солдат. Він служив — не штабним фотографом, як то буває, а — у справжніх військах, зі справжньою бойовою підготовкою. І тому, як кожний сильний чоловік, не любить бувати в конфліктних ситуаціях — бо надто добре знає, наскільки смертний твій супротивник.

Можливо, його камера в «гарячих точках» саме й фіксує оцю тонку тривожну грань між життям і можливим не-життям. Коли всі ще живі, красиві й сильні.

Оті «гарячі точки» вимагають певного уміння перебувати там, не будучи стороннім. Це не означає воювати на чиємусь боці. Бути «там» і воювати «там» — різні речі. Він уміє — бути.

При тому він уміє бути серед людей. Каже: «Коли ти сам — знімати легше. Але більшість моїх поїздок з миротворцями відбулися завдяки прес-службі Міноборони України. Звичайно, нас супроводжували бійці. В таких умовах працювати складніше, бо ти прив'язаний до цих людей: вони відповідають за тебе, а ти — за те, щоб у них не було через тебе неприємностей...»

Якби ті солдати знали Клименкове правило «Фотографія повинна бути доброю», у них би поменшало клопоту. Зрештою, він знімає не саму війну, а те, що на війні люди бояться втратити: маму, кохану, однополчан, сон, дітей, застілля, мирну роботу, руки, якими ти робиш цю роботу, очі, якими ти дивишся на цей світ.

...Університетську дипломну роботу Клименко знімав у Музеї архітектури й побуту, де об'єкти нібито вічні. А пізніше, на Балканах це ніби отримало драматичне продовження, коли він знімав повалені хрести й мінарети розстріляних храмів.

Там, у Боснії, він зафіксував діда з карабіном, пляшкою ракії в кишені й червоною зіркою на кашкеті. Дід — веселий і комічно-хоробрий. А драматизм у тім, що дідусь цей, очевидно, почав партизанити ще за часів Тіто. Та й досі не перестав. Отака собі паралель до знаменитого фільму Кустуріци «Андеграунд».

Цікаво ще от що. Той боснійський партизан — видно по ньому — так і не зміг подорослішати. Молодий солдат-миротворець з Укрбату, котрий ділиться з дідом цигарками, вочевидь устиг зрозуміти більше про світ, про війну і мир, про життя.

А камера Клименка дозволяє нам бачити і розуміти цього нашого солдата.

Віталій ЖЕЖЕРА.
Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Республіка Сербська Країна, Гліна, 6 листопада 1994 року

Боснія і Герцеговина, Мостар, 6 березня 1999 року

Над Вуковаром, 3 липня 1996 року

Сьєрра-Леоне, Лунгі, у школі, 8 березня 2001 року

Сьєрра-Леоне, Лунгі, 8 березня 2001 року

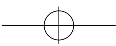

Боснія і Герцеговина, Яблуниця, 22 листопада 1997 року

Кувейт, табір Ель Койот, Олександр КЛИМЕНКО — 10 серпня 2003 року

«Гарячі точки» вимагають певного уміння перебувати там, не будучи стороннім

Раз Поплавський, два Поплавський...

(Початок на 3-й стор.).

Нові факультети, спеціальності, гучні імена викладачів робили свою справу. Молодь, навіть столична, заражена «вірусом престижності», змінила своє ставлення до «кулька». Конкурс стрімко зростав. Інститут став університетом, одержав статус національного.

Михайло Михайлович у властивому йому карнавальному стилі зробив із надходження в університет культури і мистецтв справжнє шоу. Масштабна рекламна кампанія давно переросла рамки інформативності і знайшла видовищність.

Чи відбулося б таке стрімке перетворення «кулька» з Попелюшки на принцесу без Поплавського? Впевнений, що ні. Тут Поплавський показав себе майстром творчого ривка.

Результат свідчить сам за себе — сьогодні КНУКіМ — мрія багатьох випускників шкіл.

3. Майстер позитивної енергетики

Співоча кар'єра Михайла Михайловича за ці роки теж дала певні результати. Наприклад, з'ясувалося, що серія кліпів Поплавського не має собі рівних на Україні. Що оснащення його концертів — світло, звук, хореографія — нітрохи не поступається рівневі приїжджих зірок, а багатьох і перевершує. Недоброзичливці заперечують: мовляв, фінансово-організаційні можливості Поплавського не порівняти з можливостями будь-якої нашої зірки!

На це відповім — є люди з найменшими? (найбільшими) можливостями, а от суспільно цінний продукт вони роблять аж ніяк не завжди, не такого розмаху і якості.

А Поплавський не заздрить. Він ні про кого не каже погано. Він енергетично і творчо позитивний. Його принцип цілком пушкінський — почуття добрі лірою будити. Справді, він звертається до щирих тем, де пам'ять про дитинство, матір, город, щастя і нарешті до тієї самої кропиви.

За ці роки у Поплавського устоявся свій глядач і його масив розширюється. Роблячи принципову ставку на українську пісню, Поплавський подає її в дуже сучасному сценічному «гарнірі», в якому зазвичай подається модна попса. Молоді глядачі оцінюють спочатку форму — світло, звук, підтанцівку (все як у крутих!), а потім уже потихеньку — зміст, репертуар. Консервативні глядачі — навпаки. І десь ці групи — традиціоналісти і просунуті —зустрічаються. А «десь» — це все одно «територія Поплавського».

Михайло Михайлович показав, що шоу створювати він уміє. Він азартний і популярний. Він міг би замахнутися ще і на такі проекти, що пролунали б як глобальні акції, може, в легкому, а може, й у «важкому» суспільно політичному жанрі.

А що — адже Поплавський і сам — шоу! І при цьому — українська душа.

Віктор РИБАЧЕНКО,
віце-президент Асоціації політичних психологів України.

ДІАЛОГ

Трубка контролю тверезості помиляється?

Нещодавно інспектори ДАІ попросили «дихнути у трубку». Вона показала позитивний результат. Прикро, адже, крім квасу, я нічого не пив. Чи можете розповісти, як діє ця індикаторна трубка контролю тверезості?

Євген ТАРАСОВИЧ.

Київ.

Відповідає старший інспектор з особливих доручень Департаменту ДАІ МВС України Станіслав ГОРБОВИЙ:

— Перед застосуванням індикаторної трубки перевіряється її придатність до використання: чи не має механічних пошкоджень, чи не порушена герметичність. Якщо наповнювач має зелені вкраплення та пересипається по трубці, отже, закінчився гарантійний термін придатності.

Огляд особи з використанням індикаторної трубки «Контроль тверезості» або інших технічних засобів здійснюється в присутності двох свідків. Людина має дати згоду, а у разі відмови — огляд відбувається в закладах охорони здоров'я.

Трубку розкривають безпосередньо перед застосуванням: у присутності особи і свідків. Працівник, котрий робить огляд, одягає мундштук респіраторного балона на кінець трубки біля реагенту, а водій має одягти індивідуальний мундштук одноразового використання на протилежний кінець і продути трубку до повного заповнення балона.

Наповнювач під дією парів алкоголю повинен протягом кількох хвилин змінити колір з жовтого на зелений. Якщо колір реагенту став зеленим, то пробу на вміст пари алкоголю вважають позитивною. Якщо залишився жовтим — негативною. Результати оформляються протоколом огляду особи на стан сп'яніння.

Позитивна проба на алкоголь — це підтвердженням факту вживання алкогольного напою, а протокол (якщо особа згодна з результатами огляду) — підставою для притягнення її, згідно з чинним законодавством, до відповідальності, у тому числі водіїв — за керування транспортними засобами у стані алкогольного сп'яніння.

Якщо особа не погоджується з результатами, її направляють на огляд до закладу охорони здоров'я.

Якщо водій ухиляється від огляду, то в присутності двох свідків у протоколі про зазначене адміністративне правопорушення вказуються ознаки сп'яніння, а дії порушника є підставою для притягнення його до адміністративної відповідальності.

Перевірка з допомогою індикаторних трубок «Контроль тверезості» або інших спеціальних технічних засобів не здійснюється у разі підозри на наявність у особи, яку оглядають, травматичних ушкоджень або захворювання, зовнішні ознаки якого схожі на ознаки алкогольного сп'яніння. Якщо необхідно, їй надається перша медична допомога, після чого її відправляють до лікувального закладу з метою надання допомоги і огляду на стан сп'яніння.

Процесуальні дії працівників міліції під час огляду осіб на стан сп'яніння поширюються й на інші технічні засоби (алкотестер з цифровою індикацією), які допускаються до застосування за погодженням з Міністерством охорони здоров'я та Міністерством внутрішніх справ України. При цьому слід неухильно дотримуватися порядку технічної експлуатації приладу, викладеного в інструкції підприємства-виготовлювача або в іншій нормативно-технічній документації.

Чи можна «підчепити» інфекцію у метро?

Раніше, коли їхала в метро, ніколи не замислювалася: чи можна там підчепити якусь інфекцію? Адже стільки хворих людей та бомжів тримаються за перила і сідають на сидіння. Чи небезпечне це для інших пасажирів і що роблять працівники метрополітену, щоб запобігти цьому?

Ганна РОСТОВА.

Київ.

Відповідає головний інженер служби руху Київського метрополітену Павло МАЛЮК:

— Імовірність підчепити інфекцію, нехай і невелика, але є. Адже в метрополітені буває близько трьох мільйонів пасажирів щодоби. Через велике скупчення людей у вестибюлях станцій, на ескалаторах і у вагонах поїздів кожний пасажир, а особливо той, в якого слабкий імунний захист, може підхопити вірус грипу чи іншої хвороби, яка передається повітряно-крапельним шляхом.

Працівники метрополітену докладають щонайбільше зусиль для забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя пасажирів. Щодня проводять вологе прибирання (із застосуванням дезінфікуючих засобів) вагонів, касових, проміжних та розподільчих залів, платформ. Протирають також ручки дверей, підвіконня біля вікон з розміну грошей, балюстради та поручні балюстрад.

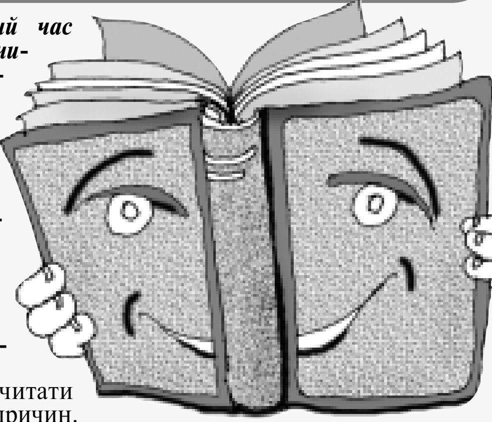
Ці заходи здійснюють відповідно до вимог Закону України «Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення», Закону України «Про захист населення від інфекційних хвороб». Ретельний контроль за дотриманням вимог санітарного стану у метрополітені здійснює санепідемстанція Південно-Західної залізниці.

Як прилучити дитину до читання

Увесь свій вільний час моя дочка, яка закінчила шостий клас, проводить граючи з подругами або біля телевізора. Книжку відкриває рідко. Підкажіть, як прилучити дитину до читання?

Наталія МАЩЕНКО.

Кіровоград.

Відповідає психолог Юрій КАЛАШНИКОВ:

— Небажання читати може мати кілька причин. Для того, щоб розібратися в них, необхідно провести тестування, тобто звернутися до психолога очно. Дівчинка перебуває на порозі пубертатного періоду, який є дуже важливим для формування поведінки в майбутньому. У цей період потрібно, щоб підліток відчував любов, терпимість і захищеність — насамперед з боку родини.

Незважаючи на начебто дорослість, це ще дитина, в якої продовжують розвиватися багато психічних функцій. Серед них — увага та уява.

Увага безпосередньо пов'язана з умінням контролювати свої емоції, з посидючістю.

Уява — це не фантазія. На жаль, діти в середовищі своїх однолітків більше фантазують, перегравши ролі з телесеріалів. Підлітки наслідують героїв фільмів, не завжди позитивних.

Добре, якщо дитина дивиться інтелектуальні передачі, котрі розповідають про історію, розвиток життя на Землі, тоді працює уява.

Змусити любити читати — неможливо. Розвивається ця любов особистим прикладом, спільним — всією родиною — прочитанням книг або читанням уголос.

Працюйте, але не хворійте

Чув, що існує перелік професійних захворювань. Підкажіть, у якому документі він закріплений.

Іван ЮР'ЄВ.

Харків.

Перелік професійних захворювань, затверджений постановою Кабінету Міністрів України від 08.11.2000 р. — основний документ, яким керуються при встановленні діагнозу професійного захворювання, його зв'язку з виконуваною роботою або професією, вирішенні питань експертизи працездатності, медичної і трудової реабілітації. Також ним можна послуговуватися, розглядаючи питання, пов'язані з відшкодуванням власником підприємства, установи чи організації або уповноваженим ним органом шкоди, заподіяної працівникові внаслідок ушкодження його здоров'я під час виконання трудових обов'язків. Професійними вважають захворювання, які виникли внаслідок трудової діяльності працівника і спричинені виключно або переважно впливом шкідливих речовин та інших факторів, пов'язаних з роботою. До гострих професійних захворювань (інтоксикацій) належать хвороби, які виникають раптово. Тобто після одноразового (протягом не більш як однієї робочої зміни) впливу відносно високих концентрацій хімічних речовин. Перелік профзахворювань має вигляд таблиці, де їх розподілено на 7 груп відповідно до чинників, дія яких може спричинити таке захворювання. При цьому перелік небезпечних і шкідливих речовин і виробничих чинників, робіт і виробництв, на яких можливе виникнення професійного захворювання, не є вичерпним.

Юлія ХОМЕНКО.

Чому сльозяться очі

Останнім часом (особливо, коли вітер) у мене сильно сльозяться очі. Численні звертання до окуліста позитивного результату не мали. Він мені так і не пояснив, із чим це може бути пов'язано і як позбутися неприємної недуги.

Леонід ПЛОХУТА.

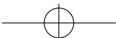
Суми.

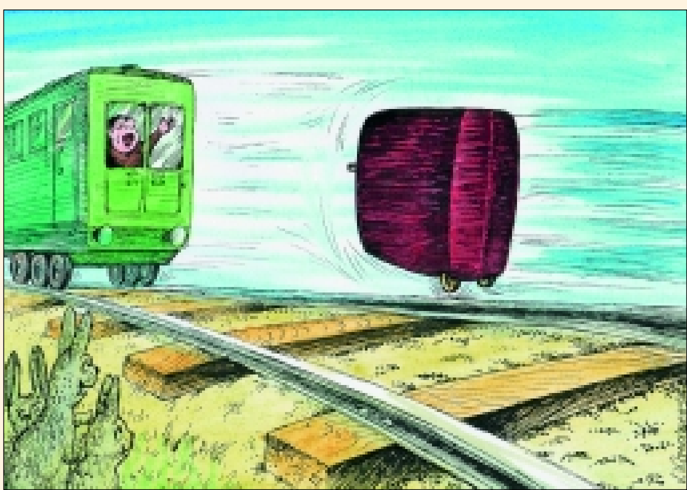
Відповідає лікар-офтальмолог Олена ПОДОЛЬОНОК:

— Причин сльозотечі є кілька. По-перше, сльозотечу може спричинити запальний процес ока. По-друге, може статися закупорення слізної точки (у такому разі роблять підтяжку нижньої повіки або розширюють слізну точку в умовах стаціонару). І по-третє, можливо, в організмі не вистачає вітаміну В2. Щоденна потреба в цьому вітаміні становить 1,2 —3 міліграми. Однак вона збільшується, якщо в їжі, яку ми щодня вживаємо, багато жиру.

Вітамін В2 у великій кількості міститься у молоці, сирі, м'ясі птиці, горосі. І коли щодня випивати півлітра молока та з'їдати два бутерброди з вершковим маслом і сиром, то це саме і становитиме добову норму цього вітаміну.

Листи із запитаннями надсилайте на адресу редакції. Телефонуйте за номером 454-86-44 щодня з 12.00 до 13.00 години. «Діалог» із читачами ведуть Ірина ВАСИЛЬЧЕНКО та Оксана КАЛУГІНА. Малюнки Олексія КУСТОВСЬКОГО.

Мал. Володимира КАЗАНЕВСЬКОГО.

Від ведучої

Я вагалася: чому присвятити сьогоднішню сторінку — «милим дурницям» чи «милим дрібницям». І хоч вони мені однаково подобаються, все-таки зупинилася на дрібницях. Вважається, що про сенс життя варто розмірковувати серйозно, як зараз модно казати, з глобальним підходом, а насправді все найсерйозніше, я так гадаю, складається з маленьких епізодів. У них весь смак! А про симпатичні дурниці ми ще напишемо якось згодом.

Євдокія ПОДОРОЖНЯ.

ДАЛІ БУДЕ

ТЕАТР

Люди, коні і прем'єри

У фойє столичного циганського театру «Романс» віднедавна з'явилося троє коней натурального кінського зросту. Вони стоять струнко під екзотичним циганським прапором.

Побачивши їх, я запитав у Ігоря Крикунова, художнього керівника театру: звідки, що й чому? Він, попри свою звичайну заклопотаність, люб'язно пояснив, що ці коні (власне, муляжі коней) — частина декорації нової вистави, котра з'явиться тут невдовзі. Вистава називатиметься «Легенда про скрипку», в ній, окрім коней, будуть ще такі важливі персонажі, як знаменитий скрипаль Паганіні та інші, більші й менші, композитори.

Читач, мабуть, помітив, що наша бесіда зовсім не була екстремальною.

Але в усьому, що стосується Крикунова, то воно ніколи не закінчується так, як починається. Так і тут. Повз нас до залу, де саме йшла репетиція, прошмигнула кучеряво-розпатлана фігура у великій сірій хламиді. Фігура була на зріст не менша того самого коня. Я ледь упізнав у фігурі фантастичного київського артиста Олега Примогенова. «Що він тут робить?» — «А він теж тут зайнятий!» — «І кого грає?..»

Крикунов не встиг відповісти. Бо в цю мить з дверей висунулася патлата голова Примогенова, і він з похмурою серйозністю сказав: «Моцарта!» — і знов сховався.

— Бреше! — елегантно-поблажливо пояснив Крикунов. — Він грає цигана. Взагалі, ми його після цієї вистави посвятимо в цигани. Справді, скільки йому самому гуляти?

Суть цієї фрази буде зрозуміла сповна, коли мати на увазі, що з них двох на цигана більше схожий якраз не Крикунов, а Примогенов — специфічним способом життя. В усякому разі, у Крикунова давно є свій стаціонарний, а не мандрівний театр. А от Примогенов ніколи не затримувався довго ніде, хоч працював, здається, вже всюди, де потрібні актори, й навіть там, де вони потрібні не дуже (на кіностудії, приміром).

Але цих яскравих артистів єднає давня творча дружба. Тому варто було б дати їх на цьому знімкові разом. Але Примогенов відмовився фотографуватися! Ну, мовляв, що Моцарт не любив фотографуватися! Ну, може, й добре, що відмовився: його богатирська фігура, та ще й у тій хламиді, затулила б нам коня!

Христофор ГРУША.

Фото Олександра ВОСКРЕСЕНСЬКОГО.

Цього дня

■ 1687 р. Козацька рада в містечку Коломак (Харківщина). Обрання гетьманом Лівобережної України Івана Мазепи та ухвалення так званих Коломацьких статей. ■ 1783 р. Підписано Георгіївський трактат, яким Східна Грузія приєднана до Росії. ■ 1854 р. Народилася Марія Заньковецька. ■ 1914 р. У складі австро-угорської армії створено український легіон — Українські січові стрільці. ■ 1918 р. Декрет Раднаркому Радянської Росії про закриття всіх буржуазних газет. ■ 1929 р. Народився палестинський лідер Ясір Арафат. ■ 1934 р. Пуск першої доменної печі на Криворізькому металургійному комбінаті.

ДИВОВИЖНО

Забавна гра «пляшка»

Досить уміло справляється з прибиранням територій на Івано-Франківському міському озері... і хто б ви подумали?

Не повірите — собака. Цей чотириногий «еколог-санітар» щоранку збирає порожні пляшки, які залишають після себе відпочивальники. Є припущення, що хтось потім ці знахідки здає...

На знімку: пес з черговою знахідкою.

Фото Юрія РИЛЬЧУКА (Укрінформ).

РАКУРС

Оце так мотор!

Біля Макошиного — поромна переправа. Я дізнався про неї від одного сільського голови «з того берега».

— Це ж ви, якщо будете їхати через сосницький міст, то дасте так кілометрів 40, — сказав.

Коли під'їхав до Десни, пором стояв впритул до протилежного берега. Поромник, вочевидь, чекав людей, щоб не їхати порожняком на другий бік. Та бажаючих переправитися від мого боку прибувало: люди на підводі їхали заготовляти сіно, батько і син — до рідні в Остапівку. Тож, зачекавши ще кілька хвилин, поромник відчепив свій транспорт і, схопившись руками за трос, повернув його гострим кутом до течії. Я так і не міг здогадатися, де захований мотор: поромник вільно походжав плавзасобом, а той швидко долав метр за метром. Сім хвилин — і пором уткнувся у берег.

Завантажилися. Спочатку заїхав я машиною. Потім — кінь з возом. Запитую у колишнього колгоспного шофера, а тепер поромника з п'ятирічним стажем Олександра Страмка, а де ж мотор.

Він сміється:

— Мотор — Десна!

— ???

— Течія тут сильна. Я повертаю пором «гостряком», і Десна сама тягне таку махіну!

— Ого! — щиро дивуюся.

Розговорилися, поки Десна нас тихо і плавно несла до другого берега. З'ясувалося, пором працює з 15 червня аж до самих заморозків.

— Чому так пізно розпочинаєте перевозити?

— Це не від нас залежить. Рівень поневеної води у Десні ще великий. До того берега, де луки, не причалиш...

— Трос не ламається?

— Буває і таке! У мене до порома прив'язаний човен. То вже тоді, як приб'ємося до берега, шукаю поміч, щоб повернути неслухняна на своє постійне місце.

— А як же катери, баржі Десною курсують і не зачіпають поромну переправу?

— Коли ідуть — дають мені гудок. Я тоді трос опускаю у воду.

Сергій ПАВЛЕНКО.

смт Макошине
Чернігівської області.

На знімку: на поромній переправі.

Фото автора.

Життя по-глупому

ДАЧНІ ІСТОРІЇ

— *Кожна людина народжується у глупому вигляді, помирає у ще глупішому, а доки живе — вчиняє безліч дурниць різного калібру. А тому світ чудовий, і жити в ньому дуже цікаво! — з такої передмови почав свою оповідь Іван Філозоп із вулиці Розселянених Селян. — От є в нашому селі родина Двораків: батько й сини-трактористи. За колгоспу їх усіх грамотами балували. А в перестройку почалися чудеса. Замість старого голови поставили його шофера. Той наче хлопець нічого, але перестав платити людям зарплату. А з тракторного стану почали зникали як не плужок, то сівалка, а далі й трактори.*

Зібрали збори.

— Де наші трактори? — питає голову Петро Дворак-старший.

— Одного розтягли на запчастини, а п'ять — віддано за борги!

Більше дурних запитань не ставили.

Прийшли Двораки додому. Батько каже:

— Послухайте, синове, мою балачку. От дадуть нам землю, а що з голими руками коло неї зробиш? А коли скласти всі борги, які нам завинив колгосп, то вийде трактор. Але хто нам його дасть?

— Ніхто! — одказують сини.

— Тоді от що: як ідемо з роботи, нехай кожен хоч якусь залізяку принесе. Потім складемо, й буде у нас свій трактор.

Так і зробили. Але де складати? Як у дворі, то кожний побачить і скаже: злодюги безголові! В сараї? Там корові з телям тісно. Хіба в хаті? Тож у світлиці заходилися складати свого трактора.

Мати плаче: «Дітки! Не ганьбіть мене!»

— Терпи, бабо! — каже Петро. — Бо настав глупий час, і жити доводиться по-глупому.

... Почнали, коли в колгоспі з двадцяти тракторів зоставалося десять, а завершували, коли на тракторнім стані сиділа лиш сучка Пальма та п'ятеро її чудових цуценят. Зате у хаті Двораків під образами стояв стосильний красень! Усе в ньому було на місці — генератор, двигун, муфта. А кабіна не вмістилася, бо хата для неї занизька.

Узялись до ходових випробувань. Залили пальне й мастила, завели, а через те, що кабіни катма, було не з руки гальмувати, і трактор, зламавши дві табуретки, уперся радіатором у стінку.

Сизий їдкий дим клубочився по хаті — хоч диференціал вішай!

— У карбюратор і коробку передач! — кріпко висловився батько. Заглушив двигун і розпорядився:

— Трактора розібрати, винести в посадку і там скласти заново!

— А як украдуть? — спитали сини.

— Гірше буде, як знайдуть у хаті! Тоді повісять на нас усі вкрадені трактори — і посадять!

— Ну, складемо — і оратимемо?

— Щоб орати, треба документа. А його дістануть за гроші...

Середульший син відігнав трактора в інший район, там продав, а за виручені гроші купив іншого трактора з потрібним документом.

І все у Двораків пішло як по-писаному, вони зароблять на своїй землі свій хліб з маслом. Щоправда, середульшого таки посадили — хоч зовсім за інше, не за трактора. І брати по черзі возять йому передачі.

Звісно, селяни проти розкрадання техніки. Але ніхто в селі слова поганого про Двораків не каже. Я так здогадуюся, що свого часу не в одній хаті висів диференціал!

Борис СИДОРЕНКО.

ОТАКОЇ!

Фото Давида КАЦА.

Ноги вилікувала тарілка. Літаюча...

Давид Кац, фотокор дунаєвецької районної газети, ось уже більше місяця ходить у героях і дає інтерв'ю не лише колегам, а навіть перехожим. Вони впізнають і допитуються: «Ви справді бачили оту тарілку?»

Доводиться чоловіку вкотре пояснювати, що тарілку він не бачив. Разом із кореспондентом Володимиром Оліфером виїхав за місто, щоб зробити знімок з будівництва об'їзної дороги. Сфотографувавши робітників, Давид через віконечко цифрової камери пошукав ще ефектних кадрів. Коли, відійшовши від гурту метрів десь на 30, натиснув спускову кнопку, щось ніби вдарило його у плече. Він озирнувся, та не побачив нікого, попереду також була лише майбутня траса, поки що у вигляді широкої свіжорозгорнутої грунтівки. Другий кадр не вдалося зняти, камера не слухалася, і Кац вимкнув її. А потім ввімкнув знову. Після ще кількох кадрів різко захотілося спати, потім їсти. Просто нестерпно! Щось такого він за собою і не помічав раніше.

Наступного ранку Давид Кац, як завжди, поїхав виготовляти знімки в Кам'янець-Подільський. Зловив себе на думці, що почувається ніби після доброго курорту: абсолютно перестали боліти ноги — а то постійно турбували.

Оператор в ательє вигукнув зі здивуванням:

— Ви літаючу тарілку знімали?

— Ні, дорогу!

— Так ось же — тарілка!

Справді, над дорогою, яку знімав Давид, висів якийсь золотистий еліпс із темно-коричневою смугою по «дну». Збільшили ще трохи: в напівпрозорому зображенні справді вгадується якийсь літальний апарат. Ось купол, он щось схоже на ілюмінатори...

Фотокор зізнався, що завжди дуже скептично ставився до такого. Але ж знімав не на плівку, яка могла мати якийсь брак, а цифровиком! Згадав учорашні дивні відчуття. І в голові сяйнула здогадка: ноги не болять саме з учорашнього дня! Оце ж вона, ця тарілочка, допомогла, напевне. А оскільки ноги і на сьогодні не турбують, то Давид Кац вже й зовсім повірив у зустріч із прибульцями.

Віра ШПИЛЬОВА.

Хмельницька область.

На знімку: мабуть, НЛО «вивчає» наші майбутні дороги.

Голос України

Редактор номера Сергій ДЕМСЬКИЙ.

Редколегія: Леонід БРОВЧЕНКО, Анатолій ГОРЛОВ, Сергій ДЕМСЬКИЙ, Віталій ЖЕЖЕРА, Іван ІЛЛЯШ, Світлана ПИСАРЕНКО, Віталій СУДДЯ.

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- (р) Платні матеріали.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для фізичних осіб — 40224, для підприємств і організацій — 60955.

Передплатна ціна: для фізичних осіб — 3,30 грн., для підприємств і організацій — 6,00 грн. на місяць. Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 159037.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»

Зам. 3011142. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 454-84-92; телефакс — 234-72-54; відділ реклами — 449-72-53, 454-81-34, 454-81-44; телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — загальний
reklama@golos.com.ua — відділ реклами
let@golos.com.ua — відділ листів
foto@golos.com.ua — відділ ілюстрацій

Internet: http://uamedia.visti.net/golos

Передплата на газету «Голос України» (on-line) за адресою: www.dnepropochta.dp.ua; www.presa.ua

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»